

ΠΡΩΤΟΠΛΑΝΟ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2004 • Νο. 146

ΕΡΩΤΕΣ ΔΙΧΩΣ ΑΥΡΙΟ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΣΙΝΕΜΑ...
RECONSTRUCTION • 29 ΦΟΙΝΙΚΕΣ • ΣΥΛΒΙΑ

...ΚΑΙ ΗΤΑΝ ΚΑΠΟΤΕ ΜΙΑ ΕΠΟΧΗ: ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΔΕ ΦΤΑΝΕΙ • ΕΠΕΛΑΣΗ ΤΩΝ ΒΑΡΒΑΡΩΝ

Thessaloniki Documentary Festival

Images
of the 21st
Century

MINISTRY
OF CULTURE
THESSALONIKI
INTERNATIONAL
FILM FESTIVAL

MARCH 1-7, 2004

ΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ:

ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΗ ΖΗΚΟΥ

04 **CineNews**

Χρυσές Σφαίρες, τα πάθη του Χριστού, τα τρία γουρουνάκια, animation, videogames και ταινίες που γυρίζονται

05 **MadeInGreece**

Η ελληνική κινηματογραφική κίνηση...τώρα που γυρίζει

06 **PointOfView**

Ο **Marco Muller**, διευθυντής πολλών Φεστιβάλ και παραγωγός, μιλάει για όλα στο Πρώτο Πλάνο

09 **CinemaKids**

Οι παιδικές προβολές του Ιανουαρίου
HomeCinema
Προτάσεις για τους dvd-fans

10 **FirstShot**

Οι ταινίες Πρώτης Προβολής στις αίθουσες του ΟΛΥΜΠΙΟΝ και το πρόσωπο του μήνα, ο **Denys Arcand**

12 **Storyboard**

Επιρροές και συνεργάτες του Quentin Tarantino στις πολεμικές τέχνες του *Kill Bill*
WebCinema
Το κινηματογραφικό site του μήνα

13 **PlanetCinema**

Το Sundance Film Festival ξαναχτυπά από τις 15 έως τις 25 Ιανουαρίου

14 **FestivalAction**

Ο τελικός απολογισμός του 44ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

15 **CinemaMusic**

Kill Bill Vol. 1: Το soundtrack του μήνα

16 **Θόδωρος Αγγελόπουλος**

Για το παρόν και το μέλλον του κινηματογράφου (του)

18 **VoiceOFF**

Οι κάτοχοι CINEKARTAF δηλώνουν τις προτιμήσεις τους από το Φεστιβάλ που πέρασε

Editing στο editorial

Κυρίως θέμα: Το σινεμά mainstream, μαζί με το clubbing, το shopping και τα τουριστικά ταξίδια ανήκουν στα θέματα lifestyle πρώτης γραμμής, με κράχτες κυρίως τους celebrities απανταχού της γης. Στη φουλ κινηματογραφική σεζόν, κάθε εβδομάδα προαναγγέλλονται οι κυκλοφορίες 3-4 τέτοιων ταινιών με μπράζ δημοσιευμάτων (κατά κύριο «προωθητικών» συνεντεύξεων) καθώς βγαίνουν 3-4 ή και περισσότερες σε διανομή και προβάλλονται, η κάθε μία, σε 3-4 ή και περισσότερες αίθουσες στα cineplex, ενώ συνεχίζουν για 3-4 ή και περισσότερες εβδομάδες την προβολή τους αρκετές από τις προηγούμενες, προ-καταλαμβάνοντας έτσι κυριαρχικά τις διαθέσιμες επιλογές όχι μόνο του μέσου θεατή αλλά και του πιο ψαγμένου σινεφίλ. Διότι ο χρόνος περνάει και πίσω δεν γυρνάει-μόνο με video και dvd. Όπερ σημαίνει ότι, όσο μια ταινία «παίζει», μπορεί και να τύχει να πεις καμιά κουβέντα με κάποιον για αυτήν. Έστω ό,τι νάναι. Cut.

Κουβεντούλα στα πεταχτά, ανάμεσα σε δύο νεαρούς μεταξύ 20-25 ετών:

- Τι έγινε ρε, βγήκατε χδες τελικά;
- Δεν τα είπαμε; Πήγαμε σινεμά.
- Αλήθεια! Στον Άρχοντα, ε; Καλό;
- Καλό, μ' άρεσε.
- Ο Νίκος είπε ότι δεν...κάτι δεν του έκατσε.
- Δεν ξέρω. Πήγαινε να το δεις κι εσύ, να μου πεις μετά.
- Τελειώνει τουλάχιστον καλά η τριλογία;
- Εε τελειώνει, καλά τελειώνει.
- Κανονικά ή συνεχίζεται;(γέλια)
- Όχι...Εντάξει, μπορεί και να συνεχίζεται (αμήχανα γέλια)

Συμπέρασμα: Ζήσε τη ζωή σου, μη κολλάς σε ταινίες. Κατά την αφηγηματική προτροπή του Vincent Gallo: Ζήσε, Αγάπα, Οδήγα. Είναι ο μόνος τρόπος για να ξαναβρείς το εαυτό σου, να ζήσεις τις δικές σου στιγμές. Αν νιώσεις να έρχονται πίσω σου οι αναμνήσεις από τις ευτυχισμένες μέρες που κάποτε έζησες, φεύγα και ψάξε να τις συναντήσεις ξανά. Μη κολλάς πουθενά. Μη σταματάς ώσπου να βρεις την αληθινή (σου) αγάπη. Αν νιώσεις σαν λαγός, τρέχα. Αν νιώσεις σαν βατράχι, πήδα. Αν νιώσεις σαν ψάρι, κολύμπα. Αλλά μη σταματάς. Cut.

ΠΡΩΤΟΠΛΑΝΟ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 146 • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2004

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΛΗΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΟΥΚΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΛΛΙΤΣΗΣ, ΓΚΕΛΥ ΜΑΔΕΜΛΗ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΗΛΩΣΗΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΡΗΤΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΓΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ:

Πλ. Αριστοτέλους 10, 546 23 Θεσσαλονίκη • Τηλ.: 2310 378 400

e-mail: info@filmfestival.gr

www.filmfestival.gr

ΤΙΜΕΣ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT - ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΟΒΟΛΗΣ: ΑΠΛΟ: 6,50€ • CINEKARTAF: 5,30€
Κάθε Πέμπτη γενική είσοδος 5,30€

ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ - ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΑ: ΑΠΛΟ: 5€ • CINEKARTAF: 4€

ΣΙΝΕΑΚ: 3€ • ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ: 3€

Για πληροφορίες σχετικά με το πρόγραμμα και επιβεβαίωση της ημέρας και ώρας προβολής των ταινιών, τηλεφωνείτε στο 2310 378 404.

Για παρατηρήσεις, σχόλια, ιδέες, προτάσεις για το Φεστιβάλ Κινηματογράφου και το Πρώτο Πλάνο, στείλτε το mail σας στη διεύθυνση newsletter@filmfestival.gr

EUROPA ★ CINEMAS

Φώτα, κάμερα, πάμε: Έκτακτο παράρτημα...

«Νιώθω σαν την τρίχα που μπαίνει στην κινηματογραφική μηχανή και τα χαλάει όλα» (Lost Bodies)

Πέφτουν οι (Χρυσές) Σφαίρες σαν το Χαλάζι... Ανακοινώθηκαν προ ημερών οι υποψηφιότητες για τις Χρυσές Σφαίρες και ούτε κι εκεί υπήρξαν και πολλές εκπλήξεις: Το *Cold Mountain* του Άντονι Μιγκέλα συγκέντρωσε τις περισσότερες, οκτώ σε αριθμό, υποψηφιότητες. Η εν λόγω ταινία μπορεί να είναι μέχρι στιγμής η πιο πολυδάπανη παραγωγή της Miramax, συνολικού μπάτζετ 85 εκατομμυρίων δολαρίων. Μην βιαστείτε όμως να επιλέξετε μια...μαρξιστική οπτική (!) και να αποδώσετε εκεί την επιτυχία της αλλά στην κλασική συνταγή με τον Έρωτα στα χρόνια του Πολέμου: Ο Άγγλος σκηνοθέτης που αρέσκεται να μεταφέρει στην οθόνη βιβλία (βλ. Άγγλος Ασθενής, Το Παιχνίδι του κου Ρίπλεϊ) αυτή τη φορά επέλεξε το ομώνυμο ογκώδες βραβευμένο μπεστ-σέλερ του Τσαρλς Φρέντζερ που διαπραγματεύεται τις ανθρωπίνες σχέσεις με φόντο τον αμερικανικό εμφύλιο. Και μετά σου λέει κάντε Έρωτα όχι Πόλεμο. Στην Ακαδημία πιάνει μόνο η ισχύς εν τη ενώσει...

Άλλου Πάπα Ευαγγέλιο. Η περίπτωση του τελευταίου σκηνοθετικού εγχειρήματος του Μελ Γκίμπσον, που φέρει τον (προσωρινό) τίτλο *Passions of Christ*, μάλλον δεν χρειάζεται και πολλές συστάσεις. Το αν και κατά πόσο η ταινία θίγει αμφότερες τη χριστιανική και την ιουδαϊκή κοινότητα έχει γίνει θέμα σε κάθε τηλεοπτικό δελτίο ειδήσεων που σέβεται τον εαυτό του. Φαίνεται πως αυτό το σούσουρο που λειτουργεί ως ιδανική διαφήμιση για την ταινία και παραπέμπει σε στιγμές απείρου κάλους της εποχής του *Τελευταίου Πειραμού* θα λήξει με τις δηλώσεις του ίδιου του Ποντίφικα που επικρότησε το τελικό αποτέλεσμα. Τα συγχωροχάρτια προφανώς πιάνουν τόπο και στις μέρες μας.

Και Ζήσαν Αυτοί Καλά...

Μετά την επιτυχία του *Νέμο*, που όπως ορθά ψιθυρίζεται, έχει απενοχοποιήσει τον τίτλο της «ταινίας για όλη την οικογένεια», τα στούντιο της Ντίσνεϋ στρέφονται σε πιο παραδοσιακές αξίες. Οι σκιτσογράφοι Γκραντ Κάλοφ και Γκρεγκ Λη ήδη ανέλαβαν να προσαρμόσουν το κλασικό παραμύθι με τα Τρία Γουρουνάκια -που ανά την Υφήλιο συναντά παραλλαγές με τρία κασικάκια, τρία αρκουδάκια κοκ.

...και Εμείς χειρότερα. Όσο για το ποιος αναφωνεί Who's afraid of the Big Bad Wolf? Ενδεχομένως οι αδερφοί Φαρέλλι, που δηλώνουν πως θα στραφούν κι αυτοί στο animation. Το script που έχουν στα χέρια τους αφηγείται τις περιπέτειες μιας ομάδας πειραμάτων που αποφασίζουν να το σκάσουν από τα εργατήρια-τους τόπους των βασανιστηρίων τους. Όταν όμως βγαίνουν στον έξω κόσμο τα βρίσκουν τόσο σκούρα, ώστε αναγκάζονται να επιστρέψουν στον τόπο του εγκλήματος. Ηθικο-διδακτικό μήνυμα από τη μία, μεταμορφωτικός μπερδεσμός απ' την άλλη. Τι είναι πιο συννηθισμένο για ένα κινούμενο σχέδιο;

Fight Club σε Playstation: Ο πρώτος νόμος του *Fight Club* είναι πως δεν μιλάς για το *Fight Club*! Ο δεύτερος νόμος του *Fight Club* είναι πως δεν μιλάς για το *Fight Club*! Ο νέος ένας νόμος του *Fight Club* πλέον λέει πως ακόμα κι αν δεν μπορείς να μιλήσεις γι' αυτό, μπορείς να συμμετέχεις από τον καναπέ του σπιτιού σου, ήσυχα κι αναίμακτα. Το αγαπημένο φιλμ του Ντέιβιντ Φίντσερ θα κυκλοφορήσει σε λίγους μήνες και σε μορφή βιντεο-παιχνιδιού. Το περιβάλλον κι η ατμόσφαιρα του παιχνιδιού θα είναι παρόμοιο με αυτό της ταινίας, ενώ όπως θα αναγράφει πάνω «ο ρεαλισμός του θα σάς κάνει να αισθάνεστε κάθε χτύπημα». Όπως λέει κι ο έβδομος κανόνας, κάθε μάχη θα διαρκέσει όσο πρέπει να διαρκέσει. Δυστυχώς για τα ματάκια μας και τα ημιαποβλακωμένα αντανάκλαστικά μας.

Futurama. Ο δε Ματιέ Κασοβίτς δήλωσε στη Γαλλική Τηλεόραση πως ετοιμάζει το *Babylon Babies*, ένα φουτουριστικό sci-fi θρίλερ με πρωταγωνιστή τον Βενσάν Κασέλ. Η ταινία θα είναι αγγλόφωνη και θα είναι σε στάδιο post-production πριν το καλοκαίρι. Από την άλλη, ο άνθρωπος που έδωσε τον ορισμό του φουτουριστικού sci-fi αριστουργήματος με το *Blade Runner* του, ετοιμάζεται να γυρίσει το *Kingdom of Heaven*, ένα επικο-λυρικο-ρομαντικό (!) δράμα που μας μεταφέρει στο 12ο αιώνα, με βασικούς πρωταγωνιστές τον Λίαμ Νίσον και τον Ορλάντο Μπλουμ.

Γυρίσματα I: Γυρισμάτων συνέχεια, με τη νέα ταινία του Έιμπελ Φερράρα, που αποφάσισε να εγκαταλείψει για λίγο το σκοτεινό του ύφος και να δοκιμάσει τις δυνάμεις του στην κωμωδία. Η ταινία

που φέρει τον απόλυτο σκρούμπωλ τίτλο *Go Go Tales* έχει ως κεντρικό θεματικό άξονα τη ζωή σε ένα χορευτάδικο (sic) στο Μανχάτταν. Τα γυρίσματα θα ξεκινήσουν το Μάρτη στα στούντιο της Ταινιστά με βασικούς πρωταγωνιστές τον Χάρβεϊ Καϊτέλ και την Άζια Αρζέντο.

Γυρίσματα II: Γυρισμάτων τέλος, με τη νέα ταινία του Μάικλ Μαν *Collateral* -που μεταφράζεται «Συγγενής»; «Ασφαλισμένος»; «Εχέγγυο»; «Υποδεέστερος»; Είμαστε χαμένοι στη μετάφραση. Όπως και να' χει, στο πλευρό του Τομ Κρουζ θα εμφανιστεί κι ο Ισπανός Ηθοποιός Χαβιέ Μπαρντέμ (*Πριν πέσει η νύχτα*). Ο Μπαρντέμ θα κάνει υπερατλαντικό ταξίδι για να παίξει «ένα μικρό ρολάκι», όπως φροντίζει να τον ενθαρρύνει η El Pais, η μεγαλύτερη εφημερίδα της πατρίδας του και η πιο πολυαναγνώσιμη στον κόσμο. Πώς να μην εξοργίζονται μετά οι καλλιτέχνες με τους δημοσιογράφους και τους απανταχού διαμορφωτές Κοινής Γνώμης;

Φτάνουν στα αυτιά μας πολλά νεώτερα από τα κινηματογραφικά μέτωπα. Βέβαια, στην Τέχνη δεν έχει ούτε ουσία, ούτε καν πλάκα, να μαθαίνεις πολύ νωρίς αυτά τα νεώτερα. Κι είναι πάντα ωραίο να μπαίνεις στην κινηματογραφική αίθουσα χωρίς να έχεις την παραμικρή ιδέα για αυτό που θα δεις. Κάτι διαολεμένο όμως μέσα μου με τρώει και θέλω να τα μοιραστώ αυτά που φτάνουν στ' αυτιά μου, κι ας τη χαλάσει αυτή την έκπληξη...

Η Πολίτικη Κουζίνα του Τάσου Μπουλμέτη, μια προσεγγισμένη παραγωγή με μια πολυεθνική εταιρία παραγωγής-διανομής να την υποστηρίζει που κατάφερε να κερδίσει το μεγάλο κοινό φτάνοντας μέχρι σήμερα περίπου τα 1.000.000 εισιτήρια και να συζητείται έντονα ακόμα και στο εξωτερικό. Ταυτόχρονα οι *Γενναίοι της Σαμοθράκης* του Σταμάτη Τσαρουχά, ξεκινώντας από το μηδέν, κατάφερε να γίνει η αγαπημένη κωμωδία του κοινού φτάνοντας μέχρι σήμερα περίπου τα 150.000 εισιτήρια. Τέλος το *Οξυγόνο των Ρέππα και Παπαθανασίου*, ταινία που αποτέλεσε αντικείμενο συζήτησης τόσο για τη στροφή τους στο δράμα αλλά για την ιδιαιτερότητα του θέματος, κατάφερε να προσελκύσει κι αυτή μεγάλο μέρος θεατών, που μπορεί να μην έφτασε σε αριθμούς τις δυο προηγούμενες ταινίες, είναι σαφώς μεγαλύτερα όμως από τα νούμερα των περσινών ελληνικών ταινιών.

Αντικείμενο συζήτησης τον προηγούμενο μήνα αποτέλεσε η πιθανή συμμετοχή της *Πολίτικης Κουζίνας* στις υποψηφιότητες για τις φετινές Χρυσές Σφαίρες. Η ανακοίνωση των επίσημων υποψηφιοτήτων μπορεί να διέψευσε τις ελπίδες αλλά το γεγονός παραμένει ότι μετά από πολλά χρόνια μια ελληνική ταινία συζητήθηκε προς αυτήν την κατεύθυνση, κάτι σίγουρα ενθαρρυντικό, μιας και ένα βραβείο ενισχύει όπως και να' χει τη θέση του ελληνικού κινηματογράφου. Προς το παρόν αναμένονται οι υποψηφιότητες των Όσκαρ όπου η Ελλάδα έχει δηλώσει ως υποψήφια ταινία το *Θα το μετανιώσεις* της Κατερίνας Ευαγγελάκου, ενώ για του χρόνου η *Πολίτικη Κουζίνα* θα είναι σύμφωνα με το καταστατικό η υποψηφιότητα μας.

Η ταινία της Ελισσάβετ Χρονοπούλου *Ένα τραγούδι δε φτάνει* είναι το πρώτο ελληνικό φιλμ που βγαίνει στις αίθουσες το 2004. Η ταινία που συμμετείχε και στο επίσημο διεθνές διαγωνιστικό τμήμα του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης αφορά στην ιστορία μιας γυναίκας, η οποία συλλαμβάνεται κατά τη διάρκεια της κούντας, αφήνοντας πίσω

την προσωπική της ζωή και την οικογένειά της. Όπως αναφέρει η σκηνοθέτιδα η ταινία κινείται σε δύο άξονες: Το χρέος ενός ατόμου απέναντι στα ιστορικά γεγονότα και πως αυτά επηρεάζουν την προσωπική του ζωή. Η ταινία αφοπλιστικά ειλικρινής αποτελεί ταυτόχρονα και την πρώτη σκηνοθετική προσπάθεια της Ελισσάβετ Χρονοπούλου σε ταινία μεγάλου μήκους.

Στο τέλος του Ιανουαρίου βγαίνει στις αίθουσες και η δεύτερη ελληνική ταινία που συμμετείχε στο διεθνές διαγωνιστικό τμήμα του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Η *Γαμήλια Νάρκη* του Δημήτρη Ινδάρη σκηνοθέτη γνωστού και από τον *Τσαλαπετεινό του Γουαϊόμινγκ* κέρδισε μάλιστα το βραβείο σεναρίου στο φεστιβάλ. Η ταινία διαπραγματεύεται την αιώνια διαμάχη αρσενικού θηλυκού στην προκειμένη περίπτωση σε μια σύγχρονη οικογένεια και μέσα από το φάσμα της κωμωδίας. Κωμωδία όμως αιχμηρή που δεν κρύβει τίποτα, δεν ωραιοποιεί τίποτα, δε δίνει συμβατικές λύσεις.

Μια πολυαναμενόμενη επιστροφή είναι αυτή του Περικλή Χούρσογλου. Μετά το *Λευτέρη Δημακόπουλο* και τον *Κύριο με τα γκρι* ο σκηνοθέτης διαλέγει καθημερινούς αν-

θρώπους ως ήρωες για την τρίτη του ταινία τα *Μάτια από νύχτα*. Γνωστός για τη βαθιά ανθρωπινή ματιά πάνω στους ήρωές του ο σκηνοθέτης κινείται και σ' αυτήν την ταινία σε παρόμοια μονοπάτια επιλέγοντας όμως να δώσει μια λύση στο τέλος αν όχι πιο αισιόδοξη, σίγουρα πιο λυτρωτική. Η ταινία που πρόκειται να προβληθεί στις αίθουσες στις 23 Ιανουαρίου κέρδισε το τρίτο βραβείο καλύτερης ταινίας, καθώς και πρώτου και δεύτερου γυναικείου ρόλου για τις ερμηνείες της Βαγγελιώς Ανδρεαδάκη και Εκάβης Ντούμα αντίστοιχα.

Η Αγέλαστος Πέτρα έκανε την αρχή.

Το ελληνικό ντοκιμαντέρ βρήκε την κινηματογραφική του έκφραση κι έκανε κοινό και κριτική να ασχοληθούν μαζί του. Φέτος ο *Δρόμος προς τη δύση* του Κυριάκου Κατζίου φιλοδοξεί να σημειώσει ανάλογη πορεία. Οι πρώτες προβολές στο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ το Μάρτιο και στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης το Νοέμβριο επιβεβαίωσαν τη δυναμική της ταινίας στο κοινό και η διανομή της στις αίθουσες στις 30 Ιανουαρίου αποτελεί απόδειξη του γεγονότος αυτού. Το φιλμ που αφορά το σεξουαλικό δουλεμπόριο αλλά και τη θέση των μεταναστών στην Ελλάδα κέρδισε το βραβείο της διεθνούς επιτροπής κριτικών κινηματογράφου FIPRESCI στο φεστιβάλ ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης ενώ στη συνέχεια αποτέλεσε επίσημη συμμετοχή στα Φεστιβάλ του Λοκάρνο και του Μόντρεαλ και διαγωνίστηκε στο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Γιαμαγκάτα.

Μια σπάνια περίπτωση μικρού μήκους ταινίας αποτελεί το *Skipper Straad* της Ειρήνης Βαχλιώτη. Η ταινία που απέσπασε το πρώτο βραβείο ταινίας μικρού μήκους τόσο στο φεστιβάλ της Δράμας όσο και στα κρατικά κινηματογραφικά βραβεία, θα έχει τη σπάνια ευκαιρία να συναντηθεί με το κοινό μιας και θα προβληθεί στις αίθουσες. Αξίζει να σημειωθεί η εμφάνιση της Δέσπης Διαμαντίδου στην ταινία για την οποία κέρδισε Εύφημο μνεία από την επιτροπή του Φεστιβάλ της Δράμας.

Μια από τις πιο ιδιαίτερες ελληνικές παρουσίες στο 44ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης αποτέλεσε η ταινία *Όλο το βάρος του κόσμου* του Θάνου Αναστόπουλου. Η ταινία με την ανατρεπτική γραφή, τον πειραματισμό στη σκηνοθεσία, τους 11 πρωταγωνιστές και την πιο πρωτότυπη αφίσα ελληνικής ταινίας, είναι προγραμματισμένη να κυκλοφορήσει στις αίθουσες το Μάρτιο. Πριν από αυτό όμως θα δοκιμαστεί και σε διεθνές κοινό μιας και επιλέχτηκε στο επίσημο πρόγραμμα του διεθνούς Φεστιβάλ του Ρότερνταμ. Το Φεστιβάλ, γνωστό για τον αναπ-*garde* χαρακτήρα του διεξάγεται από τις 21 Ιανουαρίου μέχρι την 1η Φεβρουαρίου.

Επιμέλεια: Βαγγέλης Ρηγάς (vangelisr@mycosmos.gr)

Το τελευταίο τρίμηνο του 2003 αποτέλεσε μια, ελπίζουμε όχι προσωρινή, ανάσα για το ελληνικό σινεμά. Η αρχή έγινε στα τέλη Οκτωβρίου με δυο ελληνικές ταινίες να βγαίνουν στις αίθουσες.

POINT OF VIEW

Ο υπεύθυνος κινηματογραφικών παραγωγών της εταιρίας FABRICA που ανήκει στον οίκο Μπένετον, ήταν για αρκετά χρόνια διευθυντής του Φεστιβάλ του Λοκάρνο, του Ρότερνταμ, του Πέζαρο, του Τορίνο. Όταν ήταν στο φεστιβάλ του Πέζαρο έβγαλε από το πλαίσιο της λογοκρισίας τις ταινίες του Κισλόφσκι. Είναι ο ιδρυτής του Κέντρου Χρηματοδότησης Humbert Balls στο Φεστιβάλ του Ρότερνταμ το οποίο λειτουργεί εδώ και 15 χρόνια και χρηματοδοτεί ταινίες από χώρες του πρώην τρίτου κόσμου. Ο Marco Muller στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης συμμετείχε στο στήσιμο αντίστοιχου φορέα χρηματοδότησης σεναρίων βαλκανικής προέλευσης. Το *No Man's Land* του Βόσνιου σκηνοθέτη Danos Ταπονίς το οποίο κέρδισε το ξενόγλωσσο Όσκαρ στα 2001 είναι επίσης δικής του παραγωγής. Πρόσφατα ασχολήθηκε με την παραγωγή της ταινίας *Λάσπη* του τουρκοκύπριου σκηνοθέτη Ντερβίς Ζαϊμ.

Marco Muller

Συνέντευξη: Χρίστος Καλλίσης
Φωτογραφίες: Λουκάς Κούχιν

Σε σχέση με παλιότερες επισκέψεις σας στο φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, ποιες διαφορές βλέπετε;

Η ποσότητα των θεατών έχει αυξηθεί σε μεγάλο βαθμό. Νομίζω πως το φεστιβάλ κατάφερε να ικανοποιήσει τη γεύση των ευαισθητοποιημένων θεατών. Είναι εντυπωσιακό το γεγονός πως για ταινίες που έρχονται από χώρες πολύ μακρινές υπάρχει πολύ ισχυρή παρουσία κοινού στις αίθουσες. Η δυνατότητα της περιοχής του φεστιβάλ στο λιμάνι το κάνει ένα εξαιρετικό μέρος για συναντήσεις με ανθρώπους του χώρου. Τώρα με τις νέες πρωτοβουλίες όπως το balkan fund, αυτό το φεστιβάλ μπορεί αξιοπρεπώς ν' αντιπροσωπεύει ένα μοναδικό μέρος για τα όσα συμβαίνουν στα βαλκάνια.

Υπάρχει αύξηση ενδιαφέροντος από την παγκόσμια κινηματογραφική αγορά προς τον κινηματογράφο των Βαλκανίων;

Ενώ εδώ και χρόνια υπήρχαν αρκετές θεματικές στα Βαλκάνια, το πράγμα δεν κουνιόταν. Εκεί γεννιέται το ενδιαφέρον. Αυτή τη χρονιά θα μπορούσαμε να πούμε πως είναι σαν να μας προσφέρουν τα καλά εργαλεία. Σαν να είχαμε μικρούς σειсмоγράφους οι οποίοι μας δείχνουν τις τεκτονικές πλάκες του κινηματογράφου που θα μετακινηθούν. Ερχόμαστε σε επαφή με τους νέους σκηνοθέτες της περιοχής, σκηνοθέτες οι οποίοι έχουν φτιάξει μονάχα μικρού μήκους ταινίες ή ντοκιμαντέρ, έτσι μπορέσαμε κάπως να αναγνωρίσουμε ποιοί είναι οι νέοι σημαντικοί σκηνοθέτες. ➡

Νομίζω πως σε αυτό το σημείο πρέπει ακόμη να γίνουν αρκετά πράγματα και νομίζω πως είναι πολύ καλό για μένα καθώς προσπαθώ να παρακολουθήσω εδώ και καιρό αυτό που συμβαίνει στον ελληνικό κινηματογράφο. Έτσι βλέπω να ξεχωρίζουν μερικές από τις προτάσεις της Ελλάδας μαζί με κάποιες από τις λοιπές βαλκανικές χώρες. Προκαλείται ένας πραγματικός ανταγωνισμός.

Ποιά είναι για σας τα κριτήρια και τα εργαλεία τα οποία σας βοηθούν μέσα από ένα σενάριο να δείτε το όραμα του σκηνοθέτη;

Δεν μπορούμε να αρκεστούμε στο σενάριο. Όταν μας προτείνουν το σχέδιο μιας πρώτης ταινίας αναζητούμε την πιθανότητα να δούμε δείγμα προηγούμενης δουλειάς, π.χ. μικρού μήκους. Είναι απίθανο το να μπορεί κάποιος να κρίνει ή ακόμη και να ακούσει το όραμα ενός σκηνοθέτη χωρίς να δει δείγμα δουλειάς του. Σχεδόν παντού συμβαίνει το ίδιο, ακόμη και στην περίπτωση του σεναρίου μπορούμε να ακολουθήσουμε την κατεύθυνση ενός ταξιδιού από την καρδιά στο μυαλό. Αν ένα σενάριο δεν καταφέρνει να σας συγκινήσει δεν υπάρχει λόγος να συνεχίσετε τη συζήτηση για την υλοποίησή του.

Είστε παραγωγός από το 1997, ενώ για πολλά χρόνια πριν διευθύνετε κινηματογραφικά φεστιβάλ. Μπορούμε να πούμε πως αυτή τη στιγμή στο χώρο της παραγωγής υπάρχει μια άνθιση στον ευρωπαϊκό κινηματογράφο;

Υπάρχουν εξαιρετικές δυσκολίες, αλλά υπάρχει επίσης η πιθανότητα να εκμεταλλευτεί κάποιος το παγκοσμιοποιημένο ντεκόρ για να ανακαλύψουμε όλους αυτούς που ήταν κρυμένοι πίσω από ένα παραβάν. Έτσι μπορεί κάποιος ν' ανακαλύψει όλα όσα στο πρόσφατο παρελθόν ήταν περιθωριοποιημένα. Γι' αυτό υπάρχει λόγος για κάποιον σήμερα ώστε να κάνει μια δουλειά πάνω στον κινηματογράφο των Βαλκανίων. Δεν είναι μια περιοχή στα όρια του να βλέπει προς τα έξω. Όταν αναλύω τους λόγους για τους οποίους πήραμε ένα βραβείο Όσκαρ για το *No Man's Land*, δεν μπορώ να φανταστώ ότι συνέβη 100% λόγω της ποιότητας της ταινίας. Έτσι υπάρχει ένας τρόπος για να λάβουμε υπόψη μας πως ακόμη κι οι Αμερικανοί τώρα χρειάζεται να δώσουν σημασία σε έναν κινηματογράφο ο οποίος λειτουργεί πέρα από το δικό τους μοντέλο.

«Πρέπει να έχετε το κουράγιο ν' αφηγηθείτε με απλότητα, οξυδέρκεια και ακρίβεια. Φτάνει μια μικρή αλήθεια για να πάρουμε την εικόνα μιας μεγαλύτερης»

Ως παραγωγός πόσο κοντά βρίσκεστε στη δουλειά του σκηνοθέτη;

Υπάρχουν δύο είδη παραγωγών. Αυτοί που αγαπούν να σχεδιάζουν μια ταινία κυρίως στο οικονομικό επίπεδο και είναι πολύ ευχαριστημένοι καθώς κάθονται σε ένα γραφείο. Υπάρχουν και οι παραγωγοί που νιώθουν την ανάγκη να βρεθούν σε ένα γύρισμα και να γευτούν την ατμόσφαιρά του. Νομίζω πως ανήκω σε αυτή τη δεύτερη ομάδα παραγωγών. Είναι προφανές πως η επιρροή του παραγωγού είναι αποστασιοποιημένη αλλά ουσιαστική και συμβαίνει έξω από το γύρισμα. Είναι το μέρος της δουλειάς που γίνεται πάνω στο σενάριο, δηλαδή η ανάπτυξη του σχεδίου ξεκινώντας από τον πυρήνα του σεναρίου και στη συνέχεια στο μοντάζ. Ο παραγωγός πρέπει να είναι ο πρώτος θεατής μιας ταινίας, κάπως έτσι βλέπει την εξέλιξη της παραγωγής. Αν υπάρχουν πράγματα που δεν τα πάνει δεν τα αισθάνεται, πρέπει να τα εκφράσει πολύ γρήγορα. Ο παραγωγός μαζί με τον σεναριογράφο ή τον μοντέρ μπορούν να συμβάλλουν ώστε να ξεπροβάλει το κομμάτι της αλήθειας που ο σκηνοθέτης έβαλε στην ταινία και που μερικές φορές έχασε στο εσωτερικό κάποιου πράγματος το οποίο μεγάλωσε. Και μερικές φορές πρέπει να μπορέσουμε να εξάγουμε αυτό το κομμάτι της αλήθειας. Αυτή είναι μια πρακτική κατά τη γνώμη μου ξεκάθαρη. Δεν μπορούμε να βάλουμε το όραμα ενός παραγωγού πάνω από αυτό του σκηνοθέτη ή το αντίθετο. Π.χ. μερικές φορές μπορούμε να ερωτευθούμε ορισμένες εικόνες αλλά πρέπει να μπορούμε να επαναφέρουμε την ταινία στην αλήθεια και την ουσία της.

Πιστεύετε πως γύρω μας υπάρχει η πιθανότητα αισιοδοξίας για να γίνουν τα πράγματα καλύτερα απ' ό,τι είναι σήμερα;

Έχουμε την τάση να είμαστε απαισιόδοξοι και διαρκώς να εφευρίσκουμε ουτοπικές λύσεις. Μερικές φορές αυτές οι ουτοπίες πραγματοποιούνται. Όπως συμβαίνει, για παράδειγμα, με το κέντρο του Φεστιβάλ εδώ. Οι ουτοπίες μπορούν ν' αντικατοπτρίζουν συγκεκριμένους φυσικούς χώρους. Μια πιθανότητα οικονομικής ενίσχυσης που μας βοηθά να διατηρήσουμε αυτούς τους χώρους ανοιχτούς ώστε να μην υπάρχει η πιθανότητα να ξανακλείσουν. Μπορούμε επίσης να πούμε πως η εμφάνιση ενός αριθμού κεφαλαίων χρηματοδότησης που σκοπό έχουν να κεντρίσουν το ενδιαφέρον και να στηρίξουν την πίστη πάνω στο νέο κινηματογράφο της περιοχής ή οπουδήποτε αλλού μας βοηθούν. Πραγματικά τώρα ήρθε η στιγμή γι' αυτούς τους φορείς να προκαλέσουν την επιθυμία και την ανάγκη στο θεατή για άλλα πράγματα τα οποία αφορούν όλους. Κάτι διαφορετικό από αυτό που συνηθίζετε να βλέπετε στον κινηματογράφο της γειτονιάς σας. Πιστεύω πως υπάρχουν δυνατότητες.

Ποιά είναι κατά τη γνώμη σας η σχέση του κινηματογράφου με τα υπόλοιπα μέσα επικοινωνίας;

Ο νέος ανεξάρτητος κινηματογράφος λειτουργεί μέσα από ταινίες που μας βοηθούν να δούμε περισσότερα, να δούμε καλύτερα. Αυτή τη στιγμή κολυμπούμε σε μια θάλασσα πληροφορίας κι επικοινωνίας, είμαστε περιστοιχισμένοι από οθόνες διαφόρων μεγεθών. Νομίζω πως μονάχα ο κινηματογράφος μας επιτρέπει να κολυμπήσουμε αντίθετα στο ρεύμα. Επίσης μονάχα ο κινηματογράφος μας επιτρέπει την πιθανότητα του να γνωρίσουμε το πως να προσανατολιστούμε. Όταν μπαίνεις στην σκοτεινή αίθουσα, μια καλή ταινία σε κάνει να ξεχάσεις ολοκληρωτικά ποιος είσαι. Τότε πρέπει να ξεχάσεις και ν' αποδεχτείς να βλέπεις τα πράγματα μέσα από τα μάτια κάποιων άλλων. Φυσιολογικά θα έπρεπε να είναι μια εμπειρία από την οποία βγαίνουμε μεταμορφωμένοι, πρέπει να αφήνει κάποια ίχνη, μικρούς κόκκους οι οποίοι επηρεάζουν τη συνέχεια της σκέψης μας. 🍷

Οταν έχουμε μια στενή σχέση με τον κινηματογράφο, είναι κι αυτός ένας τρόπος για να αγαπάς τους ανθρώπους. Πρέπει να μπορείς να μοιράζεσαι. Αν θέλουμε να κάνουμε ένα φεστιβάλ ή να φτιάξουμε μια ταινία, είναι για να μοιραστούμε τις συγκινήσεις που βιώσαμε. Γι' αυτό δεν χρειάζεται να κάνουμε ταινίες μονάχα με το μυαλό. Πρέπει να κάνουμε ταινίες με την καρδιά και τη φαντασία. Πρέπει να μπορούμε να δώσουμε τα πάντα και ταυτόχρονα να θυμόμαστε πως πρέπει να ζούμε τη ζωή. Δεν μπορούμε να υποκαταστήσουμε τη ζωή μέσα από τις ταινίες. Πάντα ένιωθα ανησυχία για κινηματογράφοφιλους που φαντάζονται πως μπορούν να ξεφύγουν από τον πραγματικό κόσμο και να επικοινωνούν με τους γύρω τους μέσα από τις ταινίες. Οι ταινίες είναι ένα παράθυρο στον κόσμο κατά κάποιο τρόπο. Έτσι αυτό το παράθυρο πρέπει να μας δίνει την όρεξη για να ζήσουμε στον κόσμο. Ενδιαφέρον είναι ο κινηματογράφος που έχει στοιχεία από τον αληθινό κόσμο κι ας είναι επεξεργασμένα μέσα από τη μυθοπλασία.

ΣΤΙΝ ΕΛΚ

Αστερίξ και Οβελίξ: Επιχείρηση Κλεοπάτρα

Ο Αστερίξ και ο Οβελίξ και όλη η τρελοπαρέα των ανυπότακτων Γαλατών εξακολουθούν να ζουν στο μόνο χωριό της Γαλατίας που δεν κατακτήθηκε ποτέ από τους Ρωμαίους. Στην Αίγυπτο ο Ιούλιος Καίσαρας προκαλεί τη συμβία του Κλεοπάτρα, λέγοντας ότι οι μέρες του μεγαλείου της Αιγύπτου ανήκουν στο παρελθόν. Η Κλεοπάτρα στοιχηματίζει μαζί του ότι μπορεί να κτίσει ένα μεγάλο πρεπο παλάτι μέσα σε τρεις μήνες. Το έργο αυτό αναθέτει στον πιο αναβλητικό αρχιτέκτονα του κόσμου, τον Νουμερομπίς, απειλώντας τον να γίνει γεύμα στους κροκόδειλους αν αποτύχει· κι αυτός ζητάει τη βοήθεια του Πανοραμίξ. Ο Γαλάτης δρυϊδης καταφθάνει στην Αίγυπτο μαζί με τον Αστερίξ και τον Οβελίξ που

μπαν με το δικό μας γεμάτο αστρικές θύελλες. Στο πρόσωπο του μάγειρα Τζον Σίλβερ, ο Τζιμ βρίσκει έναν έμπιστο φίλο που τον καθοδηγεί και του αποκαλύπτει τα μυστικά των διαστημικών περιπλανήσεων. Όσοι μια μέρα ανακαλύπτει ότι ο

Σρεκ

Ο Σρεκ είναι ένα αξιολάτρευτο τέρας, κάτι μεταξύ δράκου και ανθρώπου που ζει στον πολυαγαπημένο του βάλτο. Αναλαμβάνει να φέρει τη μαγεμένη πριγκίπισσα Φιόνα στο λόρδο Φάρκουαντ που θέλει να την παντρευτεί, με τη βοήθεια ενός πολυλογά γαϊδάρου. Για καλή του τύχη η δράκαινα που φυλάει τη Φιόνα θα ερωτευθεί το γαϊδάρο αλλά όταν ο λόρδος Φάρκουαντ ανακαλύψει ότι η Φιόνα μεταμορφώνεται σε τέρας θα χρειαστεί η αγάπη του Σρεκ για να τη σώσει, να την κάνει όμοιά του και εντέλει να την παντρευτεί. Μια σουρεαλιστική περιπέτεια με συνεχείς κωμικές ανατροπές πάνω στα στερεότυπα γνωστών μύθων και παραμυθιών που ζωντάνεψαν σε κλασικά καρτούν.

Κυριακή 18 Ιανουαρίου, ώρα 12:00

Η χαμένη Ατλαντίδα

Ο Μάιλο Θατς, ένας άπειρος χαρτογράφος, γλωσσολόγος και λάτρης της περιπέτειας, ονειρεύεται να ολοκληρώσει την έρευνα που είχε ξεκινήσει ο παππούς του, ένας διάσημος ερευνητής, πάνω στο μυστήριο της θρυλικής Ατλαντίδας. Όταν ανακαλύπτει νέα στοιχεία αποφασίζει μαζί με έναν εκκεντρικό δισεκατομμυριούχο κα χρηματοδότη της αποστολής να ανακαλύψει τη χαμένη Ατλαντίδα. Ο Μάιλο οδηγεί τον καπετάνιο Ρουρκ και την ειδικά εξοπλισμένη ομάδα του κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας. Εκεί ανακαλύπτουν μια ολόκληρη ήπειρο, κάτω από ένα δόλο, που ο πολιτισμός της έχει ανώτερη τεχνολογία, αμύθητα πλούτη και κρύβει περίεργες μυστικές δυνάμεις. Ταινία της Disney σε διαστάσεις επικής χολιγουντιανής περιπέτειας που συνδυάζει τη δράση του Ιντιάνα Τζόουνς με το φανταστικό κόσμο του Ιουλίου Βερν, διατηρώντας μια κλασική τεχνική σχεδιασμού παρά τη χρήση ψηφιακής τεχνολογίας.

Κυριακή 25 Ιανουαρίου, ώρα 12:00

θα αντιμετωπίσουν τις σκευωρίες ενός αντίζηλου αρχιτέκτονα και τις παρεμβάσεις των Ρωμαίων λεγεωνάριων. Ο Ζεράρ Ντεπαρντιέ και ο Κριστιάν Κλαβιέ σήκωσαν για δεύτερη φορά το ξεκαρδιστικό φορτίο των πρωταγωνιστικών ρόλων, ενώ ο Κλοντ Ρις αντικατέστησε επάξια τον Κλοντ Πιελί στο ρόλο του Πανοραμίξ. Η μεγάλη νέα... είσοδος είναι η σαγηνευτική Μόνικα Μπελούτσι ως σκανδαλιστικά όμορφη Κλεοπάτρα.

Κυριακή 4 Ιανουαρίου, ώρα 12:00

Ο Πλανήτης των Θησαυρών

Μια εκσυγχρονισμένη εκδοχή, με εντυπωσιακά εφέ και μεταφερμένη στο διάστημα, της κλασικής ιστορίας με πειρατές τον Ρόμπερτ Στίβενσον *Το νησί των θησαυρών* από τη Disney. Ο Τζιμ ζει τη ζωή του διασχίζοντας, μ' ένα φανταστικό σκάφος και ένα πλήρωμα εξωγήινων, ένα παράλληλο σύ-

Τζον Σίλβερ προετοιμάζει ανταρσία στο σκάφος για να αναλάβει αυτός τη διακυβέρνησή του με σκοπό να το οδηγήσει στον πλανήτη των θησαυρών. Ο Τζιμ πρέπει να βρει τη δύναμη να εναντιωθεί στα σχέδια του Τζον Σίλβερ, μπαίνοντας σε μεγάλους κινδύνους.

Κυριακή 11 Ιανουαρίου, ώρα 12:00

homecinema

Τους τελευταίους μήνες παρατηρείται μια μεγάλη αύξηση στις πωλήσεις των DVD players, η οποία συνοδεύεται από αντίστοιχη πτώση των τιμών τους. Φτάσαμε πλέον στο σημείο η συσκευή αυτή να βρίσκεται σχεδόν σε κάθε σπίτι. Φυσικά, οι πρώτοι που το απόκτησαν ήταν οι σινεφίλ, μια και τους προσφέρει, πέρα από τη θέαση μιας ταινίας, και άλλες συμπληρωματικές πληροφορίες (σκηνές από γυρίσματα, σχόλια σκηνοθετών, συνεντεύξεις κ.λπ.)

Η στήλη αυτή θα προτείνει κάθε μήνα κάποιους τίτλους που κυκλοφόρησαν (παλιότερα ή πρόσφατα), που έχουν να προσφέρουν κάτι παραπάνω από διασκέδαση και ψυχαγωγία.

Ο Χρυσοθήρας, του Τσάρλι Τσάπλιν, κυκλοφόρησε σε δύο μορφές. Η πρώτη είναι η αυθεντική ταινία, με την πρωτότυπη μουσική υπόκρουση και αγγλικούς μεσότητες. Η δεύτερη είναι αποκατεστημένη από άποψη εικόνας, με νέα μουσική που επέλεξε ο ίδιος ο Τσάπλιν και, αντί για μεσότητες, αφήγηση της ιστορίας από τον ίδιο. Η ταινία είναι σε μορφή 4:3, με άριστη ποιότητα εικόνας και στερεοφωνικό ήχο υψηλών προδιαγραφών. Το καλύτερο δε είναι ότι μπορείτε να τη βρείτε και στα καλάθια των σουπερμάρκετς (ναι, και εκεί πουλάνε DVD...)

ταινίες σε σκηνοθεσία Ρίντλεϊ Σκοτ, Τζέιμς Κάμερον, Ντέιβιντ Φίντσερ και Ζαν Πιερ Ζενέ αντίστοιχα, είναι εμπλουτισμένες με έξτρα σκηνές που δεν παρουσιάστηκαν στις αίθουσες. Τα 5 έξτρα δισκάκια περιέχουν σχολιασμό των συντελεστών, πώς γυρίστηκαν οι ταινίες, αποσπάσματα από τα πρωτότυπα σενάρια, συνέντευξη του ζωγράφου H.R. Giger που στα έργα του βασίστηκε ο σχεδιασμός του τέρατος, πολλά τηλεοπτικά και κινηματογραφικά σποτ... για τους φανατικούς του είδους.

του Τριφό για το βιβλίο *Ζυλ και Τζιμ* και για κάποιες σκηνές της ταινίας, όπως επίσης και ένας πλήρης σχολιασμός της ταινίας από τη Ζαν Μορό. Η μεταφορά σε dvd είναι άψογη, τόσο η εικόνα όσο και η ηχητική μπάντα.

Θα μπορούσατε να σκοτώσετε τον καλύτερο φίλο σας; Αυτό πραγματεύεται η ταινία **Battle Royale**, που πρόκειται να κυκλοφορήσει και στις αίθουσες. Τελειόφοιτοι λυκείου της Ιαπωνίας μεταφέρονται σε απομονωμένο νησί, με μόνα τους εφόδια έναν χάρτη, ελάχιστα τρόφιμα και όλων των ειδών τα όπλα. Μέσα σε τρεις μέρες πρέπει να αλληλοσκοτωθούν, και ο τελευταίος ζωντανός εξ αυτών περνάει την τάξη... Η πρώτη κυκλοφορία της ταινίας σε dvd έχει γίνει ήδη must. Η νέα έκδοση περιλαμβάνει 2 δισκάκια, το δεύτερο με κομμένες σκηνές, σκηνές από τα γυρίσματα και συνεντεύξεις των συντελεστών από το Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Τόκιο. Στο καστ είναι και ο Τακέσι Κιτάνο, στο ρόλο ενός δασκάλου που χειρίζεται εκπληκτικά το μαχαίρι...

Μια παρέα άνεργων ναυτεργατών ζουν κάθε μέρα σαν να είναι Κυριακή, στην

ταινία του Φερνάντο Λεόν ντε Αρανόα **Δευτέρες με Λιακάδα**, με τον Χαβιέ Μπαρντέμ (Ο χορευτής του πάνω ορόφου, Πριν πέσει η νύχτα) σε έναν από τους καλύτερους ρόλους του. Για τη θέασή της προτείνεται καλή διάθεση και παρέα... μη μελαγχολήσετε κιόλας!

Dinner Rush: Άγνωστη στην Ελλάδα, η ταινία του Bob Giraldu κυκλοφόρησε σε dvd πριν από ενάμιση χρόνο περίπου, και ξαναβγήκε στην επιφάνεια με την προσφορά της από ένα περιοδικό πρόσφατα. Χαμηλών τόνων ταινία-ύμνος στη Νέα Υόρκη, χωρίς εξωτερικά γυρίσματα και με ένα απροσδόκητο φινάλε. Το dvd είναι σε μορφή 16:9 με 5.1 surround ήχο. Η ποιότητα της εικόνας είναι πάρα πολύ καλή, αποδίδοντας πιστά τη φωτογραφία της ταινίας. Καλό θα είναι να τη δείτε χορτάτοι... ή, ακόμα καλύτερα, μαγειρεύοντας.

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπλώσης

4 ταινίες, 9 δισκοί, πάνω από 45 ώρες έξτρα υλικό. Μιλάμε για τη κυκλοφορία του **Alien: Quadrilogy**, ενός box set με την τετραλογία των ταινιών *Alien*. Οι τέσσερις

Ζυλ και Τζιμ: Κυκλοφορία της κλασικής ταινίας του Φρανσουά Τριφό, σε μορφή 16:9 και στερεοφωνικό ήχο. Στο δισκάκι περιλαμβάνονται το πρωτότυπο τρέιλερ της ταινίας, σχόλια

firststeps

Ερωτική αναπαράσταση Reconstruction

Σκηνοθεσία: Κρίστοφερ Μπόε.
Σενάριο: Κρίστοφερ Μπόε,
Μόγκενς Ρούκοφ.
Φωτογραφία: Μανουέλ
Αλμπέρτο Κλάρο. Μοντάζ:
Μίκελ Νίλσεν, Πέτερ Μπραντ.
Ηθοποιοί: Νικολάι Λιέ Κάας,
Μαρία Μπονεβί, Κρίστερ
Χένρικσον, Νίκολας Μπρο.
Διάρκεια: 89'

Η ταινία αναπαριστά: αποδομεί και αναπλάθει την ιστορία ενός έρωτα που γεννιέται από μια τυχαία συνάντηση και καταλήγει από κακό συγχρονισμό (η κατάρα του έρωτα) στο χωρισμό, στη διάρκεια μιας μέρας γεμάτης απρόοπτα και εντάσεις πάθους, στην Κοπεγχάγη.

«Η επανάληψη μιας σκηνής δίνει στο θεατή μια διαφορετική εικόνα της, γιατί αυτός ήδη γνωρίζει τι θα συμβεί. Επομένως, παρατηρεί πράγματα που του είχαν ξεφύγει την πρώτη φορά» Κρίστοφερ Μπόε, σκηνοθέτης

Ο Άλεξ μπαίνει σε ένα μπαρ και βλέπει μια όμορφη γυναίκα να κάθεται μόνη. Την πλησιάζει και της πιάνει κουβέντα σαν να γνωρίζονταν και από πριν, μετά της λέει το όνομα του κι αυτή το δικό της, Εϊμέ, παραγγέλνουν καφέ. Υπάρχει μια παράξενη οικειότητα ανάμεσα τους, στα ερωτικά βλέμματα που ανταλλάσσουν. Αυτό είναι άραγε το ξεκίνημα της ιστορίας τους ή η στιγμή του αποχωρισμού τους; Εξαρτάται, αφού πρόκειται για ταινία, από την αφηγηματική τροπή στην οποία θα τοποθετηθεί αυτή η σκηνή. Εξάλλου στο παιχνίδι του έρωτα όλα τα ενδεχόμενα είναι ανοιχτά, ακόμη και η επιστροφή: το τέλος ξαναγίνεται αρχή ή η απόπειρα μιας νέας αρχής καταλήγει πια οριστικά στο χωρισμό. Πάνω σε αυτή τη βασική σκηνή που επαναλαμβάνεται σε παραλλαγές, κτίζεται η κινηματογραφική αναπαράσταση της ερωτικής ιστορίας. Τα κεντρικά πρόσωπα είναι τέσσερα, δύο ζευγάρια: Η Εϊμέ και ο συγγραφέας σύζυγός της Όγκαστ που μόλις έχουν φτάσει στην Κοπεγχάγη και μένουν στο ξενοδοχείο Χίλτον. Ο Άλεξ ο φωτογράφος και η αγαπημένη του Σιμόν. Οι παρουσίες τους στην πόλη εντοπίζονται σε κατόψεις αεροφωτογραφιών για να φανούν οι διαδρομές τους σε ένα λαβύρινθο που θα ενώσουν τυχαία τις μοίρες τους. Η καθοριστική συνάντηση του Άλεξ με την Εϊμέ θα γίνει στο σταθμό του μετρό—όπου καταφθάνει καθυστερημένη και η Σιμόν—, καθώς θα σταθούν αντικριστά να δαυμάσουν το μαγικό που κάνει ένας τύπος με ένα αιωρούμενο τσιγάρο και θα διασταυρώσουν τα βλέμματά τους. Από εκεί και μετά ο Άλεξ θα παρατήσσει την Σιμόν και θα ακολουθήσει την (καρδιά του) όμορφη άγνωστη μέχρι το μπαρ, όπου θα γνωριστούν και θα καταλήξουν μετά να κάνουν έρωτα στο ξενοδοχείο. Όταν ο Άλεξ ξυπνήσει πρώτος, θα πρέπει να επιλέξει: 1. Να φύγει χωρίς ένα αντίο και η ιστορία να τελειώσει εκεί. 2. Να περιμένει να ξυπνήσει η Εϊμέ για να δοθεί μια συνέχεια, με κίνδυνο όμως να μη βρίσκουν τι να πουν ή τι να κάνουν μαζί. 3. Να της αφήσει μήνυμα για ένα ραντεβού αργότερα, σαν αρχίζουν πάλι από την αρχή. Κάνει την τρίτη επιλογή αλλά τρέχει να βρει την αγαπημένη του Σιμόν—σαν να θέλει έτσι να σωθεί. Για να ανακαλύψει ότι δεν ανήκει πια στο σύμπαν της προηγούμενης του ζωής, δεν τον αναγνωρίζει κανείς: μια μεταφορά που στην ταινία αναπαριστάνεται ως κυριολεξία. Αλλά αυτή είναι η μαγεία και ο πόνος του έρωτα. Η ταινία κέρδισε το βραβείο της «Χρυσής Κάμερας» και το βραβείο «Le Label regard jeune» καλύτερης μεγάλου μήκους ταινίας στο Φεστιβάλ Καννών 2003.

Σωτήρης Ζίκος

29 φοίνικες Twentynine palms

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Μπρούνο Ντιμόν.
Φωτογραφία: Ζορζ Λεσαπούα. **Μοντάζ:** Ντομνίκ
Πετρότ. Ηθοποιοί: Ντέιβιντ Ουάιτσακ, Κάτια
Γκολούμπεβα. Διάρκεια: 119'

Μια περιήγηση στις πιο άγριες και σαγηνευτικές πλευρές της φύσης, αλλά και στις πιο ακραίες πλευρές της σεξουαλικής ζωής ενός ζευγαριού. Ένα ζευγάρι βρίσκεται εν τω μέσω της ερήμου. Αυτός είναι ένας Γάλλος

«Μια πρωτόγονη, αληθινή και γυμνή ιστορία στην οποία διάχυση του πάθους εκφράζεται μέσα από τη παραφορά του σεξ και των λέξεων του, της ζήλιας, τον παροξυσμό ευαισθητών σωμάτων, της πνοής των ανέμων και του αίματος» Μπρούνο Ντιμόν, σκηνοθέτης

φωτογράφος που δουλεύει γι' ένα περιοδικό και αυτή μια Ανατολικοευρωπαϊά, ερωτευμένη μαζί του. Ταξιδεύουν μέσα στο αχανές, άγριο και επιβλητικό τοπίο της αμερικανικής ερήμου. Ζουν τις χαρές και τις ευδαιμονίες, τον πόθο και τον ίμερο, τις πικρές στιγμές ενός γεμάτου πάθους και εντάσεις έρωτα. Το τοπίο γίνεται το σκηνικό για την έκφραση των σεξουαλικών πόθων. Γρήγορα όμως σύννεφα θα σκιάσουν την λαμπρότητα του έρωτα τους: Η έρμος έχει πολλές πλευρές και μια από τις περιηγήσεις τους θα πάρει μια απρόοπτη, απροσδόκητη και εντέλει επικίνδυνη τροπή. Σημείο γύρω από το οποίο περιστρέφεται η αφήγηση είναι το ζευγάρι. Ξένοι σε μια ξένη γη περιφέρονται υπό το κράτος της ανυπέρβλητης δύναμης του τοπίου. Εντυπωσιασμένοι και σαγηνευμένοι, υποταγμένοι στην άγρια ομορφιά ενός τόπου ανέγγιχτου από τον πολιτισμό: είναι η σαγήνη που ασκεί η παρθένα φύση που επιβάλλεται πάνω σ' αυτά τα πρόσωπα. Η έντονη σεξουαλικότητα τους δεν θα πρέπει να ειδοωθεί μόνο ως έκφραση του ερωτικού τους πάθους, είναι παράλληλα και η άνευ όρων υποταγή τους στις επιταγές της φύσης, η υπακοή τους στα αδιόρατα κελεύσματα των ενστίκτων και των νομών της φύσης. Εδώ βρίσκεται ο άνδρας και η γυναίκα στην πιο πανάρχαια και καθαρή μορφή: ως πρωτόπλαστοι στον παράδεισο. Το βίαιο και αναπάντεχο τέλος καλεί τον θεατή (αλλά και τους ήρωες) σε κάποιες πικρές διαπιστώσεις. Ο φόβος και ο τρόμος "κρύβονται" σ' αυτό το ανοιχτό και αχανές σύμπαν, στον έρωτα. "Η απόλυτη βία και η απόλυτη απόλαυση": ο χαρακτηρισμός του σκηνοθέτη για την ταινία υποδεικνύει και έναν τρόπο ανάγνωσης: πάνω απ' όλα είναι μια ιστορία αγάπης που διαδραματίζεται σε μια φιλόξενη (αλλά ορισμένες φορές και αφιλόξενη) έρμη.

Δημήτρης Μπάμπας

Σύλβια / Sylvia

Σκηνοθεσία: Κριστίν Τζεφς. **Σενάριο:** Τζον
Μπράουνλοου. Φωτογραφία: Τζον Τουν. **Μοντάζ:**
Ταρίκ Ανβάρ. Ηθοποιοί: Γκουίνεθ Πάλτρουου,
Ντάνιελ Κρέιγκ, Τζάρεντ Χάρις. Διάρκεια: 110'

Ακολουθώντας το trend των τελευταίων χρόνων που θέλει αμφιλεγόμενες γυναικείες μορφές της τέχνης να εξερευνούνται στη μεγάλη οθόνη (*Iris*, *Frida*) το *Sylvia* αποτελεί μια φιλόδοξη απόπειρα να φωτιστεί ο μύθος της Σύλβια Πλαθ, της μεγαλύτερης ίσως αμερικανίδας ποιήτριας του εικοστού αιώνα που με την αυτοκτονία της, σε ηλικία 30 ετών, έγραψε το τέλος μιας δημιουργικής ιδιοφυίας. Αποφεύγοντας μια λεπτομερή καταγραφή της ζωής της Πλαθ, η ταινία επικεντρώνει στην ταραχώδη σχέση της με τον Άγγλο ποιητή Τεντ Χιουζ—από τη γνωριμία τους στο πανεπιστήμιο του Κέμπριτζ, το 1956, και το γάμο τους τέσσερις μήνες μετά, έως το χωρισμό τους το 1962—στο βίαια δυνατό πάθος τους και στην ερωτική απιστία του Χιουζ που για πολλούς ήταν αυτή που οδήγησε την ποιήτρια

«Με ενδιέφερε όχι μόνο η ερωτική ιστορία αλλά και οι επιπλοκές που συμβαίνουν όταν δύο ισχυρές δημιουργικές δυνάμεις ενώνονται και πως αυτή η ένωση μπορεί να κάνει τις ζωές τους τόσο δύσκολες για τον καθένα» Κριστίν Τζεφς, σκηνοθέτις

στο θάνατο. Γύρω απ' αυτή τη διάσημη πλέον ερωτική ιστορία, σκιαγραφείται προσεκτικά το αινιγματικό πορτραίτο της Πλαθ—ένας συνδυασμός ιδιοφυίας, παρόρμησης, ανασφάλειας, ωμής ειλικρίνειας, ειρωνικού χιούμορ, παιδικότητας, ενστικτώδους πάθους, κατάθλιψης και αυτοκαταστροφής—που ερμηνευτικά ανέλαβε να φέρει σε πέρας η Γκουίνεθ Πάλτρουου, με μια παρουσία η οποία σύμφωνα με τους κριτικούς μπορεί να τη φέρει αγκαλιά με ένα ακόμα oscar. Στα ατού της ταινίας σημειώνονται ακόμα η εξαιρετικά δυνατή συγκινησιακά μουσική του Γκαμπριέλ Γιαρέντ (*Ο Άγγλος Ασθενής*) και τα υπέροχα κοστούμια της βετεράνου Σάντι Πάουελ που αποτυπώνουν μοναδικά την ατμόσφαιρα της εποχής. Παρόλα αυτά, η υποδοχή του *Sylvia* δεν ήταν χωρίς ενστάσεις. Από την ανακοίνωση ακόμα του πρότζεκτ, η Νεοζηλανδή σκηνοθέτις Κριστίν Τζεφς είχε να αντιμετωπίσει την έντονη αντίδραση της οικογένειας της Πλαθ και ιδιαίτερα της κόρης της, Φρίντα Χιουζ, που όχι μόνο δεν επέτρεψε να χρησιμοποιηθούν στην ταινία τα ποιήματα της μητέρας της αλλά αποκέρυξε και δημόσια το φιλμ (πριν καν την ολοκλήρωση του), χαρακτηρίζοντας το μειωτικά ως «Σύλβια: η αυτόχειρας κούκλα». Αυτό δεν εμπόδισε τον σεναριογράφο Τζον Μπράουνλοου να προχωρήσει στη συγγραφή της ιστορίας, βασισμένος στο πιο πλούσιο και ίσως πιο έγκυρο υλικό που θα μπορούσε ποτέ να έχει στα χέρια του: τα ημερολόγια που με σχεδόν παθολογική mania έγραφε, από τις πρώτες μέρες της συγγραφικής της ζωής, η ίδια η Πλαθ.

Τζένη Παυλίδου

Ένα τραγούδι δε φτάνει

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Ελισάβετ Χρονοπούλου.
Φωτογραφία: Χρήστος Αλεξανδρής. **Μοντάζ:**
Ελισάβετ Χρονοπούλου. Ηθοποιοί: Γωγώ
Μπρέμπου, Γιάννης Κοκιασμένος, Αλεξάνδρα
Καρώνη, Φένια Παπαδόδημα. Διάρκεια: 118'

Μια νέα γυναίκα, ηθοποιός στο επάγγελμα, ζει μια συννδιισμένη ζωή. Συννδιισμένη όσο μπορεί να είναι η ζωή μιας συνειδητοποιημένης γυναίκας το 1972. Χωρισμένη, ζει μαζί με την κόρη της και με τον πρώην άντρα της να της ζητά μερίδιο από την προσοχή της. Όταν συλλαμβάνεται από το καθεστώς, τα πάντα στη ζωή της αλλάζουν και η ζωή των δικών της αλλάζουν. Η ίδια οδηγείται στη φυλακή και προσπαθεί να εγκλιματιστεί, να συνηθίσει, να αντέξει τη νέα κατάσταση. Η προσωπική ζωή που άφησε πίσω είναι αυτή που τη βαραίνει περισσότερο. Παράλληλα η κόρη της αισθάνεται την απουσία της μητέρας της σαν μια προσωπική εγκατάλειψη. Ο πατέρας προσπαθεί να ξαναβρεί το ρόλο του και να αποκαταστήσει τη σχέση του κοριτσιού με τη μητέρα του. Η Ελισάβετ Χρονοπούλου βουτάει στα βαθιά και παρουσιάζει το πώς τα ιστορικά γεγονότα επηρεάζουν τις πράξεις των ανδρώπων, οι οποίοι πασχίζουν να συμβιβασουν τη δράση τους απέναντι στα γεγονότα, θυσιάζοντας, αναγκαστικά την προσωπική τους ζωή.

Βαγγέλης Πντάς

«Ήθελα να μεταφέρω αυτήν την εποχή, όπως τη θυμόμουν εγώ, με τα μάτια ενός μικρού κοριτσιού που πηγαίνει στο δημοτικό.» Ελισάβετ Χρονοπούλου, σκηνοθέτις

Η επέλαση των Βαρβάρων Les Invasions barbares

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Ντενί Αρκάν. Φωτογραφία: Γκι Νπιφό. Μοντάζ: Ιζαμπέλ Ντεντιέ. Ηθοποιοί: Ρεμί Ζιράρ, Στεφάν Ρουσό, Ντοροτέ Μπεριμάν, Λουίζ Πορτάλ, Ντομνίκ Μισέλ, Ιβ Ζακ, Πιερ Κουρζί. Διάρκεια: 99'

Ποια πορεία ακολούθησε, αλήθεια, ο Ρεμί μέχρι να καταλήξει στο κρεβάτι του πόνου; Ατίθασο νιάτο της δεκαετίας του '60, παθιασμένος διανοούμενος και αμετανόητος γυναικοκατακτητής. Ξέρει καλά όμως ότι κανείς δε μπορεί να διασχίσει το ίδιο ποτάμι πάνω από

μία φορά, κι αυτός έχει βρεθεί οριστικά κι αμετάκλητα στην αντίπερα όχθη. Μαζί του, οι πάλοι ποτέ πρωταγωνιστές της Παρακμής της Αμερικάνικης Αυτοκρατορίας: η εν διαστάσει σύζυγος, οι αγαπημένοι φίλοι, οι πρώην ερωμένες. Όλοι μαζί θα συγκροτήσουν μια ομάδα ύστατου αποχαιρετισμού, που θα ξεπροβοδίσει το Ρεμί στο τελευταίο του ταξίδι. Η Επέλαση των Βαρβάρων στέκεται κάπου ανάμεσα στις Άγριες Φράουλες και τη Μεγάλη Ανατριχίλα. Αφουγκράζεται ταυτόχρονα τις χαώδεις παγκόσμιες εξελίξεις, δε μπαίνει όμως στον κόπο να αναλωθεί στην ανάλυσή τους. Αυτή η στάση θα μπορούσε να δικαιολογηθεί ιδανικά και μόνο από την, instant classic σχεδόν, παράθεση των «ισμών» που απασχόλησαν τους ήρωες στα νιάτα τους. Γιατί δεν κρύβει κανένα επιφανειακό αί-

«Υπάρχουν διάφοροι τύποι επελάσεων βαρβάρων. Ασθένειες, θανατηφόρες επιδημίες, ναρκωτικά, στρατιωτικές επιθέσεις, είναι μερικά παραδείγματα. Υπάρχουν όμως κι άλλες μορφές —όχι και τόσο φανερές— που αλλάζουν αυτό που είμαστε ως προσωπικότητες.»

Ντενί Αρκάν, σκηνοθέτης

σθημα αφορισμού των ιδεολογιών, αλλά την ανάδειξη ενός βαθύτατου ανθρωπισμού, του μέγιστου «-ισμού», που κοιτάζει αφ'υψηλού κάθε ένταση σε ιδεολογικά στρατόπεδα. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο ο Ρεμί θα βρει ως ιδανικούς συμπαραστάτες τον καπιταλιστή γιο του και τη θρησκόληπτη νοσοκόμα. Για τον ίδιο λόγο οι ήρωές του Αρκάν θα συνεχίσουν την ακατάσχετη φλυαρία, μέχρι το σημείο όμως που θα σωπάσουν για να στενίσουν με δέος το κάλεσμα του Άγνωστου. Δεν τρέφει ψευδαισθήσεις ο Αρκάν, όλα εντάσσονται σε μια ανακύκλιση από γενιά σε γενιά. Κι αν προκαλεί κάτι τη μέγιστη συκινωσιακή φόρτιση, θα πρέπει να το αναζητήσουμε σε αυτήν τη σπάνια ωριμότητα του Καναδού απέναντι στην έννοια του χρόνου.

Κωνσταντίνος Σαμαράς

Denys Arcand

Ο γιος ενός πατέρα διανοούμενου που μισούσε το σινεμά

Οι ήρωες της Παρακμής της Αμερικάνικης Αυτοκρατορίας (1986) μεγάλωσαν. Μυαλό έβαλαν; Ουδείς ξέρει. 17 χρόνια πριν ήταν μια παρέα διανοούμενων που ήξεραν πολύ καλά να μιλούν, να μιλούν ακατάπαυστα. Πίσω από τη φλυαρία, το κενό. Η αποξένωση, η μοναξιά, η αδυναμία επικοινωνίας. Η εποχή της Επέλασης των Βαρβάρων τους φέρνει αντιμέτωπους με το φάσμα του θάνατου, καθώς ο Ρεμί, ένας από αυτούς, ήδη μετράει αντίστροφα. Τι πρέπει να κάνουν; Τι θέλει ο Αρκάν από αυτούς; Γιατί τους θυμήθηκε ξανά;

«Έγραψα το σενάριο τα τελευταία δύο χρόνια. Το θέμα με είχε στοιχειώσει για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα αλλά δε μπορούσα να βρω μια προσέγγιση που θα μου φαινόταν σωστή. Όλες κατέληγαν σε ζοφερά, καταθλιπτικά σενάρια. Μια ημέρα αντιλήφθηκα ότι θα έπρεπε να επανενώσω το καστ των θαυμάσια περιέργων χαρακτήρων της Παρακμής της Αμερικάνικης Αυτοκρατορίας: η αίσθηση του χιούμορ, ο κυνισμός, το πνεύμα τους θα εμψυκούσαν στην ταινία την αίσθηση ελαφρότητας που επιθυμούσα να της προσδώσω.»

Αυτή είναι η αλήθεια. Η παλιοπαρέα θα αρχίσει ξανά τη φλυαρία, για να διακωμωδήσει τα αμαρτήματα του παρελθόντος, να αμβλύνει το φόβο του θάνατου αλλά και να διασκεδάσει την αμηχανία της μπροστά σε ένα σαρωτικό κύμα αλλαγών. Πίσω από αυτές, οι Βάρβαροι.

«Υπάρχουν διάφοροι τύποι επελάσεων βαρβάρων. Ασθένειες, θανατηφόρες επιδημίες, ναρκωτικά, στρατιωτικές επιθέσεις, είναι μερικά παραδείγματα. Υπάρχουν όμως κι άλλες μορφές —όχι και τόσο φανερές— που αλλάζουν αυτό που είμαστε ως προσωπικότητες.»

Αν τα καλοσκεφτεί κανείς όλα αυτά, θα συμπεράνει ότι το εγχείρημα της επανένωσης δεν είναι τόσο εύκολο όσο φαίνεται, ούτε κάτι που γίνεται ελαφρά τη καρδιά. Άλλοι καιροί, άλλα ήθη, και ολότελα διαφορετικοί άνθρωποι οι νυν πρωταγωνιστές, αν και τα ίδια πρόσωπα. Πώς πήρε το ρίσκο ο Αρκάν;

«Ήταν τρομερά εύκολο επειδή ήμουν πολύ τυχερός. Όλοι οι ηθοποιοί ζουν ακόμα —κάποιοι θα μπορούσαν να έχουν πεθάνει. Επίσης, όλοι είναι επιτυχημένοι. Κάποιοι θα μπορούσαν να έχουν αποτύχει, κάτι που συμβαίνει πολύ συχνά. Όλοι τους όμως κάνουν θέατρο ή τηλεόραση στο Κεμπέκ και είναι πολύ χαρούμενοι που είδαν ξανά ο ένας τον άλλο. Επίσης χάρηκαν πολύ που συνάντησαν ξανά εμένα, όπως κι εγώ είμαι ενθουσιασμένος που τους ξανα συνάντησα, είναι μια υπέροχη ιστορία. Ξεκινήσαμε το γύρισμα την πρώτη ημέρα και ήταν σα να μην υπήρχε ο χρόνος, κι έμοιαζε με την 46η ημέρα των γυρισμάτων της πρώτης ταινίας 17 χρόνια πριν. Αυτό ήταν, πολύ εύκολο.»

Στα λόγια των ηρώων βέβαια ο 62χρονος Καναδός θα τοποθετήσει τους προσωπικούς του δαίμονες και θα αναγάγει την αυτοαναφορική φύση του σεναρίου σε μια, εν τέλει, καθαυτή εμπειρία.

«Έτσι ήταν, σε πολύ μεγάλο βαθμό! Ας το ομολογήσω, όλες οι ταινίες μου σχετίζο-

“Πρώτα απ’όλα ήμουν πάντα σκηνοθέτης, η μοναδική μου ιδεολογία ήταν ο κινηματογράφος. Το έβλεπα όμως γύρω μου, οι καλύτεροι φίλοι μου είχαν γίνει μαρξιστές, οπότε οι ιδεολογίες έπαιζαν ένα τεράστιο ρόλο στις ζωές μας. Κι όμως, όταν αντιμετωπίζεις το θάνατο, οι ιδεολογίες τείνουν να ξεθωριάζουν κάπως.”

υπήρχε αυτό το αίσθημα ότι ποτέ δε θα μπορούσες να κερδίσεις το σεβασμό, το θαυμασμό ή την ενθάρρυνση που επιθυμείς από τον ίδιο τον πατέρα σου. Θα μπορούσα να είμαι ο Όρσον Γουέλς και ο Αιζενστάιν μαζί, κι αυτός πάλι δεν θα εντυπωσιαζόταν!»

Προσωπικά δηλώνω ήδη εντυπωσιασμένος, αν αυτό έχει καμία σημασία. Δεν περίμενα όμως ότι η ολοκλήρωση ενός έργου «αποχαιρετιστηρίου» όπως η Επέλαση, που μοιάζει να συνοψίζει το ταξίδι μιας ζωής, θα τον έβρισκε ξανά έτοιμο για δράση σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα. Ο Αρκάν παραδέχεται ότι κάτι τον «τρώει» αλλά δεν προχωράει σε αποκαλύψεις:

«Δε μπορώ να πω τίποτα, η ιδέα είναι πολύ εύθραυστη. Έχω κάτι στο πίσω μέρος του μυαλού μου, αλλά πρόκειται για μια ιδέα που φυτρώνει σαν ένα φύλλο χλόης, είναι πολύ ευαίσθητη και δε μπορώ να μιλήσω αυτήν τη στιγμή, αλλά υπόσχομαι ότι σύντομα θα επανέλθω με αυτήν.»

Θα περιμένουμε, κύριε Αρκάν...

Εμπρόλεπτα: Κωνσταντίνος Σαμαράς

το παρόντο ροοφωτογραφία

storyboard

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας
dimitris01@mail.gr

Chang Cheh (Κίνα, 1923)

Μαζί με τον King Hu, καθόρισαν το είδος των ταινιών πολεμικών τεχνών. Ο Quentin Tarantino τον αναφέρει στην ταινία *Kill Bill* ως μια από τις επιρροές του. Ο John Woo υπήρξε μαθητής του και βοηθός του, ενώ ο Bruce Lee ήταν συνεργάτης του. Ταινίες όπως *The One Armed Swordsman* (1967), *The Assassin* (1967), *The Golden Swallow* (1968), *The Chinese Boxer* (1970), *Five Master of Death* (1975) αποτελούν ορόσημα για το σινεμά του Χονγκ Κονγκ. Επηρεασμένος από τον Akira Kurosawa και από ταινίες όπως *Bonnie and Clyde* (Arthur Penn, 1967) και *The Wild Bunch* (Sam Peckinpah, 1969).

Αφιέρωσε όλη του την καριέρα για να κάνει καλλιτεχνικές ταινίες πολεμικών τεχνών. Το έργο του είναι μοιρασμένο ανάμεσα σε ταινίες "γου ξια" (με ξιφομάχους) και Κουγκ Φου επικεντρώνεται πάντα στις στιγμές της δράσης. Σ' ένα είδος εξαιρετικά βίαιο εισήγαγε ψυχολογικά στοιχεία. Εξηγεί: "Χρησιμοποιήσαμε ως βάση το Κινέζικο σινεμά και προσπαθήσαμε να εισάγουμε το δυτικό τρόπο σκέψης και την τεχνολογία. Ο King Hu μελέτησε την αισθητική του μοντάζ στο δυτικό σινεμά και δημιούργησε το δικό του στυλ στο μοντάζ. Εγώ μελέτησα τις κινηματογραφικές τεχνικές των τεχνικών της Δύσης και τους "έκλεψα". (...) Οι ταινίες πολεμικών τεχνών κληρονόμησαν τις στυλιζαρισμένες μονομαχίες της όπερας του Πεκίνου". Πέθανε τον Ιούνιο του 2002.

Data: Hong Kong Cinema-The Extra Dimension, Stephen Teo, BFI, 1998.

The Making of Martial Arts Movies- As Told by Filmmakers and Stars, Hong Kong: Provisional Urban Council, 1999.

ASIAN CULT ΠΟΛΕΜΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Shinichi "JJ Sonny" Chiba (Ιαπωνία, 1939). Μέλος της Ολυμπιακής ομάδας γυμναστικής της Ιαπωνίας. Μαύρη ζώνη στο καράτε. Το 1975 έπαιξε τον ομώνυμο ρόλο στην ταινία *The Streetfighter* και έγινε διεθνώς γνωστός. Η φήμη του την δεκαετία του 70 -εποχή ακμής για το είδος των ταινιών πολεμικών τεχνών- συναγωνίζονταν αυτή του Bruce Lee. Την δεκαετία του 90 εργάστηκε ως χορογράφος σκηνών δράσης. Ζει στο Λος Άντζελες. "Ο μεγαλύτερος ηθοποιός που έπαιξε σε ταινίες πολεμικών τεχνών" δηλώνει γι' αυτόν ο Tarantino. Στο *Kill Bill* υποδύεται τον κατασκευαστή ξιφών. "Η ξιφομαχία χαρακτηρίζεται από εγγύτητα και κάτι πολύ προσωπικό. Περιλαμβάνει έλεγχο της αναπνοής και επαφή μέσω του βλέμματος. Θα πρέπει να γνωρίζεις τον αντίπαλο σου, πως αναπνέει, τι σκέφτεται. Η αναμέτρηση με ξίφη είναι πρόσωπο με πρόσωπο, βασίζεται στις προσωπικές σχέσεις και στη συναισθηματική και πνευματική έκφραση. Αφορά την καρδιά και την ψυχή", η άποψη του.

Data: <http://www.jjchiba.com>

Yuen Woo-ping (Κίνα, 1945). Χορογράφος σκηνών δράσης στο σινεμά του Χονγκ Κονγκ. Υπεύθυνος για την δράση στις *Ο τίγρης και ο δράκος*, *Matrix*, *Kill Bill*. Σκηνοθέτης ταινιών όπως *Drunken Master* (1978), *Iron Monkey* (1993), *Wing Chun* (1994). Μαθήτευσε στις πολεμικές τέχνες και στην Όπερα του Πεκίνου. Ακροβατικά, εναέριες συγκρούσεις, μονομαχίες που θυμίζουν χορευτικά μπαλέτου είναι τα βασικά στοιχεία σε κάθε σκηνή που χορογραφεί. "Όλα εξαρτώνται από τις απαιτήσεις της κάμερας" δηλώνει για τα μυστικά της δουλειάς του. "Χρησιμοποιούσαμε πάντα τεχνικές που έκρυβαν τη γροδιά μέσω της θέσης της κάμερας. Όμως ορισμένες φορές, όταν αυτό που πρέπει να φανερί είναι το πόση δύναμη υπήρχε στο χτύπημα, θα πρέπει να το κάνουμε πιο ρεαλιστικά, με αληθινή επαφή. Ένα πολύ σημαντικό κομμάτι της δράσης βασίζεται στον ηθοποιό: αν θα κάνει το χτύπημα να φαίνεται σκληρότερο απ' ό,τι στα αλήθεια είναι".

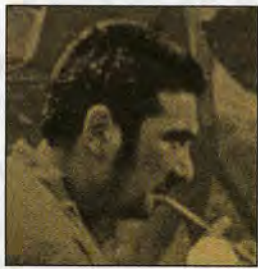
Data: Σημειώσεις για την παραγωγή της ταινίας *Kill Bill* vol. 1

Shintaro Katsu (Ιαπωνία, 1931). Καταγόταν από οικογένεια ηθοποιών με ρητεία στο παραδοσιακό ιαπωνικό θέατρο Kabuki. Είναι ο θρυλικός Zato-Ichi (Ο μασέρ Ichi), ο τυφλός περιπλανώμενος σαμουράι. Μια ελεύθερη προσαρμογή έκανε μετά από πολλούς διαταγμούς ο Takeshi Kitano φέτος: "Όταν μου ζήτησαν να υποδυθώ τον πρωταγωνιστικό χαρακτήρα τότε πανικοβλήθηκα: Με κανένα τρόπο δεν θα αντικαθιστούσα τον κύριο Katsu!". Η σειρά άρχισε να γυρίζεται το 1962 και μέχρι το 1973 είχαν γυριστεί 25 ταινίες. 6 ταινίες γυρίστηκαν το 1964. Η επιρροή των ταινιών, με ήρωα τον Zato-Ichi, υπήρξε εξαιρετικά έντονη στο σινεμά του Χονγκ Κονγκ. Δεν περιορίστηκε στο ρόλο του τυφλού σαμουράι και εργάστηκε καθ' όλη την δεκαετία του 80 ως ηθοποιός, ενώ υπήρξε και τραγουδιστής. Πέθανε τον Ιούνιο του 1997, σε ηλικία 65 χρόνων.

Data: press book της ταινίας *Zatoichi* (2003), <http://www.Momii.Com/Zatoichi/Faqs.Html>

Gordon Liu (Καντόνα). Φοίτησε σε αγγλικό σχολείο στο Χονγκ Κονγκ και εργάστηκε ως υπάλληλος. Την δεκαετία του 60 μαζί με τα αδέρφια του δούλεψε ως κασκαντέρ σε ταινίες πολεμικών τεχνών. Ο πρώτος σημαντικός ρόλος ήταν στην ταινία του Chang Cheh *Shaolin Martial Arts* (1974). Ερμήνευε συνήθως ρόλους καλόγερου με έφεση στις πολεμικές τέχνες. "Σήμερα ο καθένας μπορεί να γίνει σταρ σε ταινίες δράσης, αρκεί να είσαι ωραίος. Στις μέρες μας ήταν διαφορετικά: έπρεπε να ήσουν αληθινός". Άλλες ταινίες του είναι *The 36th Chamber of Shaolin* (1978), *Legendary Weapons of China* (1978), *Dirty Ho* (1979), *Peacock King* (1988). Η πιο πρόσφατη συμμετοχή είναι στο *Kill Bill*. "Μού έδωσε μια εκπληκτική συλλογή βιντεοταινίες από παλιές μου δουλειές και μου είπε να τις δω πάλι για να καταλάβω το τι είδα", αφηγείται για τη συνάντησή του με τον Tarantino.

Data: εφημερίδα *Straits Times*, 16-8-2003.

The INTERNET MOVIE DATABASE (IMDb)

Θα σας ενδιέφερε να μάθετε ότι ο Φρανσουά Τριφώ, εκτός από σκηνοθέτης έχει διατελέσει και ηθοποιός, και παραγωγός ταινιών; Και ότι η πρώτη ταινία του που ήταν και τα τρία, ήταν τα 400 χτυπήματα, το 1959;

Καλωσορίσατε στο www.imdb.com, ή αλλιώς Internet Movie Database, μια από τις πληρέστερες μηχανές αναζήτησης πληροφοριών για την έβδομη τέχνη σε παγκόσμιο επίπεδο. Είναι μια τεράστια βάση δεδομένων, που συντηρείται και ανανεώνεται καθημερινά από μια ομάδα 37 ατόμων, με σκοπό να παρέχει όλες τις πληροφορίες, όσο ασήμαντες κι αν φαίνονται, για μια κινηματογραφική ή τηλεοπτική παραγωγή από οποιοδήποτε μέρος του κόσμου.

Η αρχική σελίδα του site φαίνεται με την πρώτη ματιά πολύπλοκη, λόγω της πληθώρας των πληροφοριών που έχει. Αφαιρώντας όμως σιγά σιγά όλα τα links με διαφημιστικό και προωθητικό υλικό, καταλήγουμε στην πάνω αριστερή γωνία της σελίδας, και σε ένα μικρό κουτάκι που λέει «Search the IMDb»: από εδώ ξεκινά η περιήγηση. Στο κουτάκι αυτό μπορούμε να δώσουμε τίτλο ταινίας (πλήρη ή μέρος του, αγγλικό ή πρωτότυπο), όνομα ή επώνυμο συντελεστή (σκηνοθέτη, ηθοποιού, παραγωγού, ακόμα και ηλεκτρολόγου!), χώρα, χρονολογία και οτιδήποτε

αλφabetικός, το όνομα του σκηνοθέτη και του σεναριογράφου, η ημερομηνία παραγωγής, η διάρκεια της, μια σύντομη σύνοψη και ένα βασικό ζενερικ. Στο αριστερό μέρος της σελίδας υπάρχει μια λίστα με links για συμπληρωματικές πληροφορίες, όπως πλήρες ζενερικ και σύνοψη, κριτική και σχόλια του διεθνούς τύπου για την ταινία, τεχνικές προδιαγραφές, φωτογραφικό άλμπουμ, επίσημο site, trailers και ό,τι άλλο μπορείτε να φανταστείτε.

Όλες οι πληροφορίες είναι συνδεδεμένες μεταξύ τους. Για παράδειγμα, στο ζενερικ της ταινίας 400 χτυπή-

ματα υπάρχει το όνομα του Ζαν-Πιερ Λεό. Κάνοντας κλικ πάνω σ' αυτό, μεταφέρεστε σε μια σελίδα με το πλήρες βιογραφικό και τη φιλμογραφία του Γάλλου ηθοποιού. Τα στοιχεία δεν είναι πλήρη για όλες τις ταινίες και τους συντελεστές, το site όμως ενημερώνεται καθημερινά και υπάρχει η δυνατότητα να στείλετε κι εσείς πληροφοριακό υλικό για να συμπληρώσετε τα κενά.

Ένα βασικό μειονέκτημα του site είναι ο μεγάλος αριθμός των διαφημίσεων και των links σε διαφημιστικό υλικό. Είναι κάτι που παρατηρείται σε όλα σχεδόν τα αμερικανικά sites και τον πρώτο καιρό χρήσης του μπερδεύει. Αυτός όμως που το χρησιμοποιεί συχνά μαθαίνει τι να αποφεύγει και που να επικεντρώνει το ενδιαφέρον του.

Η παρουσίαση της ελληνικής κινηματογραφικής και τηλεοπτικής παραγωγής, τουλάχιστον από πλευράς τίτλων και βασικών πληροφοριών, είναι πλήρης. Υπάρχουν οι περισσότερες κινηματογραφικές ταινίες (από το Δάφνις και Χλόη μέχρι και τις παραγωγές του 2003), πολλές τηλεοπτικές σειρές (από το 1972 και μετά), καθώς επίσης και τηλεοπτικά σόου.

Με δυο λόγια, το www.imdb.com είναι ένα πολύ καλό και χρήσιμο site για όλους όσους ενδιαφέρονται να μάθουν κάτι παραπάνω για την παγκόσμια κινηματογραφική παραγωγή. Αν, μάλιστα, και η ενημέρωσή του στο κομμάτι του ανεξάρτητου σινεμά γίνει πληρέστερη και πάψει να δίνει τόσο βάρος στον εμπορικό κινηματογράφο, θα εξελιχθεί στο απόλυτο link για τους απανταχού σινεφίλ.

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπλώσης

planetcinema

Επιμέλεια: Τζένη Παυλίδου

2004 Sundance Film Festival

Είστε σινεφίλ; Πάρτε τα βουνά!

Που συχνάζουν οι πιο σινεφίλ σκιέρ του πλανήτη; Βλέπουν οι αμερικανοί σινεμά με υπότιτλους; Πότε πέταξε η Νικόλ τα Μανόλο της για ένα ζευγάρι μπότες χιονοδρομίας; Ποιος ανακάλυψε τον Ταραντίνο; Τι να κάνω για να μου δώσουν το βραβείο της «Χρυσής Οδοντόβουρτσας»; Απορίες ενός ζαλισμένου σινεφίλ που ετοιμάζεται να βρεθεί στο Φεστιβάλ του Sundance από τις 15 έως τις 25 Ιανουαρίου.

Τελικά, τις πιο ωραίες ιδέες δεν τις είχε ο Ωραίος Γκάτσμπυ αλλά ο Γητευτής των Αλόγων Ρόμπερτ Ρέντφορντ. Έτσι που απολάμβανε τη θέα του Treasure Mountain από το ράντσο του στη Γιούτα, έριξε το λasso του στη μικρή πόλη του Παρκ Σίτυ και είπε: εδώ θα κάνω «ένα φεστιβάλ για κινηματογραφιστές». Χτύπησε λοιπόν την πόρτα της Κινηματογραφικής Επιτροπής της Γιούτα και ζήτησε να του δώσουν το παραπαίον «US Film Festival», το οποίο σήμερα κανείς δεν θυμάται, για να το μεταμορφώσει με πολύ γκρέμισμα, καινούρια μακέτα και υψηλές προσδοκίες σε Sundance Film Festival. μια Μέκκα του ανεξάρτητου κινηματογράφου όπου μακριά από το λαμέ Χόλιγουντ το αμερικάνικο σινεμά θα βρει την καλλιτεχνική του ουσία. Είκοσι χρόνια μετά, στη Μέκκα δεν κυκλοφορούν μόνο χρυσά ταλέντα, οραματιστές και καινούριες ιδέες αλλά κι ένα τσούρμο από μισοδοφίλους των στούντιο, σπόνσορες, ατζέντηδες, στελέχη πολυεθνικών και σταρ όλων των κατηγοριών. Γιατί όπως λένε κάποιοι το Sundance εκτός από το ground zero του ανεξάρτητου σινεμά είναι και το πιο εκρηκτικό κινηματογραφικό πάρτι του πλανήτη.

Κι εσείς εδώ;

237 ταινίες έφτασαν στα τελικά του προγράμματος του φεστιβάλ φέτος, μέσα από 2426 υποψηφιότητες που συνιστά αριθμό ρεκόρ στην ιστορία της διοργάνωσης. Περισσότερες αфро - αμερικανές παραγωγές, έκρηξη των ντοκιμαντέρ, πληθώρα ταινιών από πρωτοεμφανιζόμενους σκηνοθέτες με all star cast δίνουν το στίγμα του δεκαήμερου μαραθωνίου. Εκτός από την ανεξάρτητη αμερικάνικη παραγωγή, στο «salad bar» του Sundance 2004 θα συναντήσει κανείς τις τελευταίες δημιουργίες καταξιωμένων σκηνοθετών όπως ο Λαρς Φον Τρίερ (Dogville), ο Μπερνάρντο Μπερτολούτσι (Οι Ονειροπόλοι), ο Τακέσι Κιτάνο (Zatoichi) αλλά και απρόσμενα φιλμ όπως το What Sebastian Dreamt του

συγγραφέα Rodrigo Rey Rosa από τη Γουατεμάλα, το πρώτο φιλμ από τη συγκεκριμένη χώρα που προβάλλεται σε φεστιβάλ.

Η πραγματικότητα γοητεύει

Η χρονιά των ντοκιμαντέρ για το Sundance. Όχι μόνο γιατί opening film του φεστιβάλ –για πρώτη φορά στην ιστορία του– είναι το ντοκιμαντέρ *Riding Giants* του Stacy Peralta (η ιστορία τριών γενιών πρωτοπόρων του surfing από το '50 έως σήμερα) αλλά γιατί το είδος εκπροσωπείται σε όλα τα μέρη με πληθώρα παραγωγών που καλύπτουν μια ευρεία θεματολογία: πολιτικά πορτραίτα (*Citizen King*: για τη ζωή και το έργο του Λούις Κινγκ, *Imelda*: ο μύθος της πρώην Πρώτης Κυρίας των Φιλιππίνων), τρομοκρατία και φανατισμός (*Persons of Interest* για τις συλλήψεις μουσουλμάνων αμερικανών μετά

την 11η Σεπτεμβρίου, *September Tapes*, *The Control Room*, *Disbelief*) ακόμα και χιουμοριστικές ιστορίες για τους φανατικούς παίκτες scrabble (*World Wars*). Από τις πολυαναμενόμενες ταινίες είναι το *The Basque Game: Skin Against Stone*, μια μελέτη των Βάσκων αυτονομιστών από τον Ισπανό Χούλιο Μέντεμ.

Ποιος φοβάται τους υπότιτλους;

Αν η «εσωστρέφεια της Αμερικής είναι το χειρότερο χαρακτηριστικό της» όπως δήλωσε ο καλλιτεχνικός διευθυντής του Sundance Geoffrey Gilmore, το σινεμά είναι το πιο αποτελεσματικό εργαλείο για να πλησιάσει η Αυτοκρατορία τον πολιτισμό άλλων λαών. Παίρνοντας έμμεσα πολιτική θέση στα πράγματα, το Sundance ενισχύει από φέτος το διεθνές του πρόγραμμα (το 2005 θα έχει και δικές του αίθουσες). Έτσι στο Παρκ Σίτυ θα συναντηθούν σε λίγες μέρες το Αντίο, Λένιν του Γερμανού Βόλφγκανγκ Μπέκερ, το ταϊλανδέζικο *Last Life in the Universe*, ο Κορεάτης Kim Ki-duk με το *Spring, Summer, Autumn, Winter and Spring*, ο Έκτορ Μπαμπένκο με το δικαστικό δράμα *Carandiru*, η πολυαναμενόμενη αυτοβιογραφία του Τσε Γκεβάρα *The Motorcycle Diaries* από τον Βραζιλιάνο Γουώλτερ Σάλες, το πακιστανικό *Silent Waters* της Sabina Sumar, η *Επιστροφή* του Αντρέι Ζβιαγκίτσεφ, το *Mon Idole* του Γάλλου ηθοποιού Γκιγιώμ Κανέ και άλλα. Μεταξύ αυτών και το προκλητικό πείραμα των Γιέργκεν Λεθ και Λαρς Φον Τρίερ με τίτλο *The Five Obstructions*, όπου ο βετεράνος Λεθ ξαναγυρίζει σε πέντε διαφορετικές εκδοχές το 12λεπτο avant-garde φιλμάκι του *The Perfect Human* (1967), με πέντε εμπόδια που του δέτει ο Τρίερ.

Ανεξάρτητοι και πρωτάρηδες

Τι κουβαλάνε φέτος στις αποσκευές τους; Ιστορίες ενηλικίωσης και αναζήτησης, καστ πολλών αστέρων, γνωστά ονόματα

στην παραγωγή και την ελπίδα πως μέσα σε 10 μέρες θα αλλάξει η ζωή τους. Έχουν συζητηθεί ήδη: το *Garden State* του Zach Braff με executive producer τον Ντάνι Ντε Βίτο, το *November* του Greg Harrison με πρωταγωνίστρια την Κόρντνι Κοξ, το *We don't live here anymore* σε σενάριο του Larry Gross (*Prozak Nation*) με τους Μαρκ Ράφαλο, Λώρα Ντερν και Ναόμι Γουότς, το *The Woodsman* της Nicole Kassell με τους Κέβιν Μπέικον και Μπέντζαμιν Μπρατ και το *The Best Thief in the world* του Jacob Kornbluth, το σενάριο του οποίου χρηματοδοτήθηκε στα πλαίσια του ειδικού προγράμματος του Sundance Institute. 🍷

44ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ Ο τελικός απολογισμός...

Τη μεγάλη επιτυχία του φετινού 44ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης σηματοδότησε η αύξηση της προσέλευσης των σινεφίλ, οι οποίοι αγκάλιασαν τη διοργάνωση και τις επιλογές της περισσότερο από κάθε άλλη χρονιά. Συνολικά 84.154 θεατές -έναντι 73.253 το 2002- γέμισαν τις κινηματογραφικές αίθουσες σε 447 προβολές (αύξηση 14,9%), παρακολούθησαν τα αφιερώματα και τα παράλληλα προγράμματα, συμμετείχαν στις εκδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν στη Θεσσαλονίκη αλλά και στις πέντε πόλεις της περιφέρειας όπου διοργανώθηκαν οι περιφερειακές εκδηλώσεις του φεστιβάλ.

Στη μεγάλη ανταπόκριση του κοινού αλλά και των ανθρώπων του κινηματογράφου από την Ελλάδα και το εξωτερικό συνετέλεσε εκτός των άλλων και η διεύρυνση των εργασιών του Φεστιβάλ, τόσο σε αριθμό ταινιών και δραστηριοτήτων όσο και στην υιοθέτηση νέων πρωτοβουλιών που αφορούν στην ενίσχυση και την ανάπτυξη της κινηματογραφικής παραγωγής αλλά και στην ενδυνάμωση της σχέσης του κινηματογραφόφιλου κοινού με το Φεστιβάλ.

Συγκεκριμένα, στους κόλπους της 44ης διοργάνωσης έκανε πρεμιέρα ο θεσμός του «Balkan Fund», του Ταμείου για την ανάπτυξη σεναρίων από τις βαλκανικές χώρες. 50 σημαντικοί διανομείς, επενδυτές, παραγωγοί και υπεύθυνοι ανάπτυξης ταινιών από όλη την Ευρώπη παρακολούθησαν τις διήμερες εργασίες του εργαστηρίου που έγινε στο ξενοδοχείο City, κατά τις οποίες παρουσιάστηκαν 11 σχέδια σεναρίων κι επιχορηγήθηκαν τέσσερα από αυτά.

Επίσης, σημαντική επιτυχία σημείωσε φέτος θεσμός της CineKarta F που έχει καθιερώσει το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης τα τελευταία έξι χρόνια. Συνολικά, τα 1200 έφτασαν τα μέλη του Φεστιβάλ φέτος -έναντι 820 πέρυσι- παρουσιάζοντας μια εντυπωσιακή αύξηση της τάξης του 46,4%. Αναγνωρίζοντας την ιδιαίτερη δυναμική αυτού του πυρήνα των σινεφίλ, το Φεστιβάλ πρόσφερε για πρώτη φορά φέτος μια ξεχωριστή αίθουσα προβολών - το «Αριστοτέλειον» - αποκλειστικά για τα μέλη του.

Συμπληρώνοντας εννέα χρόνια διαδρομής, οι περιφερειακές εκδηλώσεις του Φεστιβάλ που φέτος πραγματοποιήθηκαν σε Αλεξανδρούπολη, Σέρρες, Κιλκίς, Φλώρινα και Γρεβενά, παρουσίασαν μια θεαματική αύξηση από πλευράς προσέλευσης του κοινού. 7505 συνολικά θεατές παρακολούθησαν τις 29 προβολές του προγράμματος ενώ για τον ίδιο αριθμό προβολών το 2002, οι θεατές ήταν 4570 (αύξηση της τάξης του 64,22%).

Πολλές από τις ταινίες του προγράμματος προλόγισαν οι ίδιοι οι δημιουργοί τους, πραγματοποιώντας ιδιαίτερα γόνιμες και ζωηρές συζητήσεις με το κοινό γύρω από τις ταινίες τους αλλά και τον κινηματογραφικό χώρο γενικότερα. Τους 1619 έφτασαν φέτος οι διαπιστευμένοι του Φεστιβάλ - άνθρωποι του κινηματογράφου και των media - από την Ελλάδα και άλλες 36 χώρες ενώ προβλήθηκαν 191 ταινίες σε οκτώ κινηματογραφικές αίθουσες (Ολύμπιον Renault, αποθήκες στο λιμάνι, Πλατεία Assos Odeon, Αριστοτέλειον).

Στη δεκαήμερη γιορτή της έβδομης τέχνης που έκλεισε φέτος 13 χρόνια διεθνούς πορείας, μεγάλη ήταν η προσέλευση του κόσμου και στις παράλληλες εκδηλώσεις της διοργάνωσης. Συγκεκριμένα πραγματοποιήθηκαν οι εικαστικές εκθέσεις «Κομπάρσοι» του Τάσου Παυλόπουλου (Γκαλερί Καλφαγιάν), «Γιατί δεν είμαι ζωγράφος» του Κρίστοφερ Ντόιλ (αίθουσα τέχνης του Μύλου), «Ζωγραφική στον Κινηματογράφο» (Παλιό Τελωνείο στο Λιμάνι) και «Selections from the Spectrum» του Michael Snow (Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης) καθώς και δύο παρουσιάσεις βιβλίων: το «Φώτα, Ήχος, Πάμε!» του Κώστα Μπλάδρα με συνεντεύξεις δέκα σημαντικών Ελλήνων σκηνοθετών και «Το Θέατρο και ο Κινηματογράφος εις την καλλίστην πόλιν των Σερρών από τον 19ο αιώνα έως τον 20ό» του Βασίλη Τζανακάρη.

Σε ότι αφορά την καθιερωμένη εκδοτική δραστηριότητα του Φεστιβάλ, φέτος παρουσιάστηκαν τρεις νέες εκδόσεις με την αφορμή των αντίστοιχων αναδρομών στο έργο τριών δημιουργών της 7ης τέχνης: οι μονογραφίες Wong Kar - wai και Otar Iosseliani καθώς και η αφιερωματική

έκδοση στον Νίκο Παναγιωτόπουλο, για τον οποίο έγινε και ειδική τιμητική εκδήλωση. Πέντε ήταν τα αφιερώματα της 44ης διοργάνωσης σε σημαντικούς κινηματογραφιστές: στον σπουδαίο Γεωργιανό δημιουργό Otar Iosseliani που ήταν και Πρόεδρος της Κριτικής Επιτροπής, τον Πορτογάλο «αναρχικό» των εικόνων Joao Cesar Monteiro που έφυγε πρόσφατα, τον μετρ του κινέζικου σινεμά Wong Kar - wai και από ελληνικής πλευράς στον πάντα ανήσυχο και παραγωγικό Νίκο Παναγιωτόπουλο.

Σε μια προσπάθεια να δημιουργηθεί ένας δί-αυλος επικοινωνίας των δημιουργών με το κοινό αλλά και τους νέους κινηματογραφιστές, το Φεστιβάλ διοργάνωσε φέτος δύο ανοικτές συναντήσεις με σημαντικούς σκηνοθέτες. Σε ιδιαίτερα θερμή ατμόσφαιρα στην αίθουσα «Παύλος Ζάννας» ο Θόδωρος Αγγελόπουλος μίλησε με το κοινό για «το παρόν και το μέλλον του κινηματογράφου» ενώ στην αίθουσα «Σταύρος Τορνές» ο διάσημος διευθυντής φωτογραφίας Κρίστοφερ Ντόιλ πραγματοποίησε ένα εξαιρετικό ενδιαφέρον masterclass όπου μεταξύ άλλων μοιράστηκε με φίλους της τέχνης του αλλά και επισκέπτες του Φεστιβάλ τη δική του θεώρηση για τα κινηματογραφικά πράγματα, μυστικά της τεχνικής του αλλά και εμπειρίες από την πολύχρονη συνεργασία του με τον Wong Kar - wai.

ΤΟ 44ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΣΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

ΣΥΝΟΛΟ ΤΑΙΝΙΩΝ	191, από 30 χώρες
ΤΑΙΝΙΕΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΗΚΟΥΣ: 158, 38 ελληνικές και 120 ξένες	
ΤΑΙΝΙΕΣ ΜΙΚΡΟΥ ΜΗΚΟΥΣ: 33, 4 ελληνικές και 29 ξένες	
ΣΥΝΟΛΟ ΠΡΟΒΟΛΩΝ	447
ΠΡΩΤΕΣ / ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ	391
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ	56
ΣΥΝΟΛΟ ΔΙΑΠΙΣΤΕΥΜΕΝΩΝ	1.619
ΕΛΛΑΔΑ: 1.368, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ: 251, από 36 χώρες	
ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ: 97 (ΕΛΛΑΔΑ 59, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ 38)	
ΠΑΡΑΓΩΓΟΙ: 83 (ΕΛΛΑΔΑ 44, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ 39)	
ΔΙΑΝΟΜΕΙΣ: 41 (ΕΛΛΑΔΑ 29, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ 12)	
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ: 304 (ΕΛΛΑΔΑ - ΚΥΠΡΟΣ 205, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ 99)	
ΗΘΟΠΟΙΟΙ: 194 (ΕΛΛΑΔΑ - ΚΥΠΡΟΣ 169, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ 25)	
ΘΕΑΤΕΣ	84.154

festivalfaction

...και άλλα νέα μετά το Φεστιβάλ

Η Σινεμυθολογία ολοκληρώθηκε στις πόλεις της Ελλάδας με μεγάλη επιτυχία, ιδιαίτερα στις επαρχιακές, όπου η υποδοχή και αποδοχή ήταν ενθουσιώδης. Η πρώτη πόλη του εξωτερικού που φιλοξένησε το πρόγραμμα ήταν το Βερολίνο, όπου άνθρωποι όχι μόνο από την ελληνική κοινότητα παρακολούθησαν τις ταινίες. Η ταινία που προτιμήθηκε και συγκέντρωσε τους περισσότερους θεατές σχεδόν σε όλες τις πόλεις ήταν το *Ταξίδι στα Κύθηρα* του Θόδωρου Αγγελόπουλου. Επόμενοι σταθμοί του αφιερώματος η Μαδρίτη (16-22 Φεβρουαρίου 2004) και το Λονδίνο (5-14 Μαρτίου 2004). Για το αφιέρωμα έχουν εκδοθεί 3 κατάλογοι, ελληνικός, αγγλικός και γερμανικός.

Τρεις επιτυχημένες εκθέσεις για άλλη μια χρονιά στη διάρκεια της 44ης διοργάνωσης. Ο Michael Snow (με το cult πια προβατάκι να βολτάρει από το ΜΜΣΤ στην Αποθήκη 1, από εκεί στη Δ και πάλι πίσω), ο Τάσος Παυλόπουλος (με το ιδιαίτερο κινηματογραφικό του επιτελείο-η έκθεση ήταν sold out) και ο Chris Doyle (τι άλλο να πούμε γι' αυτόν) προσέλκυσαν πάνω από τους 4000 θεατές. Σινεφίλ με καλλιτεχνικές ανησυχίες, ο καλύτερος συνδυασμός.

Διαγωνισμός κινηματογραφικής βιτρίνας. Δυστυχώς οι Χριστουγεννιάτικες γιορτές δεν επέτρεψαν σε πολλούς να λάβουν μέρος (προτίμησαν σαν διακόσμηση τις μπάλλες, τα ελατάκια και το χιόνι από τις μπομπίνες, τις αφίσες και το σελιλόιντ), πάντως ο αριθμός των συμμετοχών ήταν ενθαρρυντικός δεδομένου ότι ο εν λόγω διαγωνισμός διοργανώθηκε για πρώτη φορά. Το μεγάλο βραβείο, ένα ταξίδι για 2 άτομα στο Φεστιβάλ Βερολίνου, για 5 ημέρες συν διαπίστευση για να παρακολουθήσουν την Μπερλινάλε, κέρδισε η βιτρίνα του καταστήματος DIL. Όλοι όσοι συμμετείχαν, αποκτούν κάρτα ελευθέρως εισόδου για τις προβολές στις αίθουσες Ολύμπιον και Παύλος Ζάννας, μέχρι και το Μάιο του 2004.

Αν σας έλειψε ο γραβατωμένος, γουρλομάτης ψαράς της αφίσας του 44ου Φεστιβάλ, δεν υπάρχει λόγος να ανησυχείτε. Μπορείτε να τον φοράτε συνεχώς στο πέτο σας, αγοράζοντας το συλλεκτικό pin. Και αν θέλετε να σερφάρετε στον (κινηματογραφικό) κόσμο του διαδικτύου, μπορείτε πλέον να το κάνετε με οδηγό το mouse pad του 44ου Φεστιβάλ. Αυτά και άλλα μικρά αντικείμενα τα βρίσκετε στην μπουτίκ του Φεστιβάλ, στον κινηματογράφο Ολύμπιον.

Η μεγάλη, αν όχι η μεγαλύτερη, επιτυχία του φετινού Φεστιβάλ ήταν η Cinekartaf. Μια κάρτα-δωρεάν εισιτήριο στον κόσμο του σινεμά. Τα μέλη του Φεστιβάλ αυξήθηκαν κατά 40%. 1200 αιτήσεις συμπληρώθηκαν, εκσυγχρονίστηκε το σύστημα έκδοσης (άμεση ηλεκτρονική καταχώρηση στοιχείων, instant web photo), προστέθηκαν επιπλέον προνόμια.

Αναλυτικότερα, κατά τη διάρκεια του 44ου Φεστιβάλ εκδόθηκαν 1190 κάρτες μέλους. Από αυτές, οι 1013 ήταν για κατοίκους Θεσσαλονίκης, οι 91 των Αθηνών, οι 72 από επαρχία και οι 7 από ξένους (!) Τα νέα μέλη του Φεστιβάλ είναι 583 άνδρες και 607 γυναίκες. Έχουμε μια διαφορά στήθους.

Όλη η συζήτηση του Chris Doyle με το κοινό (το επονομαζόμενο Meet Chris Doyle, που έγινε το Σάββατο 29 Νοεμβρίου) μπορείτε να τη βρείτε στο site του Φεστιβάλ (www.filmfestival.gr)

Τον Chris Doyle τον ήξερε κανείς; Κι όμως, ήρθε για 36 ώρες στη Θεσσαλονίκη και αναστάτωσε τους πάντες: διοργανωτές, σινεφίλ, γυναίκες, τεχνικούς, barman/barwomen, κριτικούς/δημοσιογράφους. Αεικίνητος, από συζήτηση με το κοινό σε συνέντευξη τύπου, από παρουσίαση ταινίας σε άλλη παρουσίαση, χορεύοντας με τη μουσική του *In the mood for love*, έκλεψε την παράσταση.

Το Φεστιβάλ τελείωσε το Νοέμβρη, ένα άλλο Φεστιβάλ πλησιάζει. Όσοι πιστοί φεστιβαλιστές αρχίζετε να νιώθετε σύνδρομο στέρησης, κάντε λίγη υπομονή. Το 6ο Διεθνές Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ-Εικόνες του 21ου Αιώνα είναι μόνο δύο μήνες μακριά.

Τα σχολεία πάνε σινεμά! Αυτός ο τίτλος δόθηκε σε ένα πρόγραμμα κινηματογραφικών προβολών για σχολικές τάξεις, που αποτελεί κομμάτι των εκπαιδευτικών προγραμμάτων του Φεστιβάλ. Κάθε μέρα το Ολύμπιον γεμίζει με παιδικά και νεανικά πρόσωπα, που μόλις έχουν στροβιλιστεί ρυθμικά με τον Μπίλι Έλλις, έχουν (πικρο)γελάσει με τον Σαρλό, έχουν κλέψει κάποιες από τις μαγικές κινήσεις του Μπέκαμ. Κάθε ταινίας προηγείται σύντομη εισήγηση, που αναλύει το θέμα πάνω στο οποίο κινείται η ταινία (οικολογία, κινούμενο σχέδιο, ανθρωπίνες σχέσεις).

Παντού υπάρχει ένας Μύθος!

ΧΟΡΗΓΟΣ 44ου
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
www.filmfestival.gr

Kill Bill OST (Various)

Σκληροπυρηνικό ροκαμπλί, φανκ και ντίσκο της δεκαετίας του 70, σουίνγκ, μελωδίες από κατασκοπικές ταινίες, γιαπωνέζικη κιθαριστική πανκ-ποπ συνυπάρχουν με τις καλύτερες μουσικές για γουέστερν-σπαγκέτι. Αν η μουσική του *Pulp Fiction* βοήθησε στην αναβίωση του σερφ-ροκ, αυτή η ταινία θα αναβιώσει όλα τα είδη ταυτόχρονα.

Το πρώτο μουσικό θέμα (Bang bang), μια μελαγχολική μπαλάντα με γυναικεία φωνή, ταιριάζει απόλυτα με την αρχική σκηνή της ταινίας, τον αιματοβαμμένο γάμο. Από εδώ και πέρα όμως τα πράγματα αλλάζουν... Δραματικές σκηνές αργού ρυθμού με λάτιν ντίσκο υπόκρουση, σπινταριστές μονομαχίες με σπαθιά και τόνους αίμα ακούγοντας κλασικά φριτζαζ κομμάτια, η μονόφθαλμη νοσοκόμα που σφυρίζει χαρούμενα, και δε μιλάμε για τη μάχη α-λα Μάτριξ με μουσική υπόκρουση μπούγκι από το γιαπωνέζικο συγκρότημα των 5,6,7,8's. Με μια δεύτερη ματιά όμως, φαίνεται ξεκάθαρα πως η ψυχική κατάσταση της «νύφης» αντικατοπτρίζεται όχι στο στυλ της μουσικής που ακούγεται, αλλά στο ρυθμό της και την έντασή της. Ακόμα και η αφήγηση της ιστορίας της Ο-Ρεν με κόμικς γίνεται με την μουσική των RZA, που καταφέρνει να συνδυάσει το χιπ χοπ με τα μάνγκα και το δράμα με τον καλύτερο δυνατό τρόπο.

Η ταινία, όπως έχει δηλώσει και ο ίδιος ο Ταραντίνο, είναι η ενσάρκωση των παιδικών του ονείρων: ένα κολάζ από όλες τις ταινίες που του έχουν αρέσει. Το ίδιο συμβαίνει και με τη μουσική. Είναι ένα κολάζ γνωστών (και άγνωστων) κομματιών από διάφορα μουσικά στυλ, που με έναν αριστοτεχνικό τρόπο συνυπάρχουν και δίνουν στην ταινία έναν μοναδικό χαρακτήρα. Το να εξετάσει κάποιος τα κομμάτια ένα-ένα και να τα σχολιάσει, είναι στη συγκεκριμένη περίπτωση εντελώς λάθος. Είναι ένα soundtrack που πρέπει να αντιμετωπιστεί σαν ενότητα με την εικόνα που συνοδεύει. Και από εκεί και πέρα, ο καθένας ας βγάλει άκρη...

Επιμέλεια: Δημήτρης Μηλώσης

cinemamusic

ΘΟΔΩΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΤΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Ήταν ένα αφιέρωμα που είχε σχεδιαστεί από παλιά και ήμουν πάρα πολύ ενοχλημένος από το γεγονός ότι δεν μπόρεσα να παρουσιάσω καινούριες κόπες που ήθελα, επειδή δυστυχώς, και αυτό προς γνώση των υπευθύνων, η διαφύλαξη των νεγκατίφ δεν είναι η καλύτερη. Υπάρχουν προβλήματα. Κι αν υπάρχουν προβλήματα σε μένα, στους υπόλοιπους θα υπάρχουν διπλά. Παρόλ' αυτά, ήταν μια ιστορία καταπληκτική. Έφτασα βράδυ εκεί, είδα τον Τζεφ Άντριου που ήταν ο υπεύθυνος προγράμματος και εκείνη τη στιγμή έβγαιναν οι θεατές από την προβολή της ταινίας Τοπίο στην Ομίχλη. Για μένα το Τοπίο είναι μια αγαπημένη ταινία, μια και είναι το μοναδικό παραμύθι που κατάφερα να ψιθυρίσω στα παιδιά με ένα πολύ αισιόδοξο μήνυμα: ότι, αν θέλεις, κάνεις έτσι με το χέρι και η ομίχλη φεύγει και κάπου εκεί φαίνεται το πρώτο δέντρο της δημιουργίας. Είδα ανθρώπους συγκινημένους. Παρευρίσκονταν πολλοί Έλληνες. Είχε μεσολαβήσει, όμως κάτι. Λίγο πριν είχε γίνει κατάληψη από Έλληνες φοιτητές και Αγγλους για τους 7 που κρατούσε η αστυνομία εδώ, και μου έδωσαν αργότερα ένα χαρτί, αφού τους υποσχέθηκα ότι θα μεταφέρω το κείμενο και το βίντεο εδώ. Η αλλαγή με πρόλαβε και χαίρομαι πάρα πολύ γι' αυτό, γιατί αφέθηκαν ελεύθεροι. Η ρετροσπεκτίβα αυτή θα μεταφερθεί από το Λονδίνο. Αρχισε στις 9 Νοεμβρίου, τελειώνει τέλη Ιανουαρίου και θα μεταφερθεί σε όλη την Αγγλία. Θεωρώ το γεγονός πάρα πολύ σημαντικό όχι μόνο για τη δικιά μου επαφή με το αγγλικό κοινό, αλλά γενικότερα για την επαφή μου με το κοινό. Αυτό συμβαίνει επειδή τοποθετώ τον εαυτό μου πάντα στο πλαίσιο ενός κινηματογράφου που είναι ελληνικός με ένα άγνωστο κοινό. Αυτά έγιναν στην Αγγλία.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΤΑΙΝΙΑ, ΜΕΤΑ ΤΟ ΛΙΒΑΔΙ ΠΟΥ ΔΑΚΡΥΖΕΙ

Η τριλογία τελείωσε. Εννοώ, τελείωσε η πρώτη ταινία και θα παρουσιαστεί στο Φεστιβάλ του Βερολίνου. Έχω μια περίεργη αίσθηση σε σχέση με τις ταινίες που κάνω. Θα ήθελα να μην τελειώνουν. Έχω μια ανάγκη, αν μπορούσα να κάνω γυρίσματα 365 μέρες το χρόνο. Ετσι, θα θα ήμουν ευτυχής. Δεν μπορώ να το κάνω και γι' αυτό έχω ένα αίσθημα στέρησης. Για μένα είναι

σημαντική η ώρα του γυρίσματος. Δεν με ενδιαφέρει το αποτέλεσμα. Ό,τι και να συμβαίνει, συμβαίνει. Όμως, για μένα η ώρα του γυρίσματος είναι η πιο αγαπημένη, η πιο ιερή. Δεν ξέρω τι θα γίνει στο Βερολίνο, αυτό είναι μια άλλη ιστορία. Η δεύτερη ταινία που επρόκειτο να κάνω λεγόταν, και λέγεται ακόμα, *Το Τρίτο Φτερό*. Η ταινία ξεκινά από ένα μικρό ποίημα που λέει: «Μέσα στη βουή και το πλήθος μας τάραξε η σιωπή του αγγέλου. Χαμήλωσε τα φτερά ν' αγγίξει το χώμα, τη λάσπη και είπε: η μόνη ουτοπία είναι το τρίτο φτερό». Όμως, είναι μια ταινία σε 7 χώρες και 3 ηπείρους με πλήθη και ό,τι άλλο θέλετε και συνεπώς είναι πάρα πολύ δύσκολο να γυριστεί. Στο μεταξύ, σκέφτηκα μήπως μπορούσα να κινηθώ προς άλλη κατεύθυνση. Είχα ένα άλλο θέμα που αγαπούσα πάντα και που αγαπώ πολύ και που πραγματώνεται στη νεκρή ζώνη ανάμεσα στην Τουρκοκυπριακή και Ελληνοκυπριακή κοινότητα. Θα έχει πρωταγωνιστές τον Χάρβεϊ Καϊτέλ, τη Μισέλ Πφάιφερ, τον Ηλία Κοτέα, και ή τον Ντένις Χόπερ ή τον Σον Πεν. Αυτή είναι μια επόμενη σκέψη που δεν ξέρω πότε και πώς θα πραγματοποιηθεί. Η τελική απόφαση για το αν θα γίνει *Το τρίτο φτερό* ή *Η νεκρή ζώνη* είναι μια απόφαση που θα εξαρτηθεί από διάφορες επαφές, δεν μπορώ να απαντήσω με βεβαιότητα για το ένα ή για το άλλο. Είναι σαφές ότι με ορισμένους από αυτούς που μιλάμε, όπως ο Χάρβεϊ ή ο Κοτέας έχουν γίνει οι επαφές στο παρελθόν για κάποια άλλη ιστορία. Ούτως ή άλλως, ο Χάρβεϊ θα ήταν έτοιμος για οτιδήποτε. Δεν υπάρχει θέμα, αλλά το αν θα γίνει το ένα ή το άλλο είναι κάτι που θα αποφασιστεί τον επόμενο καιρό.

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΝΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΕΙ

Στα γυρίσματα της ταινίας *Το Λιβάδι που δακρύζει*, είχε έρθει ένας Άγγλος για να κάνει το ντοκτορά του και ο άνθρωπος παρακολουθούσε και έγραφε και σημείωνε. Το ντοκτορά του όταν το διάβασα έλεγε: «Δεν έχω δει τίποτα πιο ανοργάνωτο στη ζωή μου. Αυτός ο σκηνοθέτης αλλάζει γνώμη κάθε 5 λεπτά. Αλλάζει το πλάνο, τους ανθρώπους, τις σχέσεις, το διάλογο. Πώς είναι δυνατόν να γίνει παραγωγή;». Το έγραψε αυτό επειδή ο άνθρωπος αυτός έκανε διατριβή πάνω στην παραγωγή. Η αλήθεια είναι ότι υπάρχουν δύο τάσεις σχετικά με αυτό. Η τάση Γκοντάρ και η τάση Χίτσκοκ. Ο ένας τα γράφει όλα και ο άλλος

λος τα βρίσκει όλα πάνω στο γύρισμα. Βεβαίως υπάρχει κάτι πριν. Θυμούνται ότι όσες φορές αισθανόμουν ανασφαλής, στην *Αναπαράσταση*, που είναι η πρώτη μου ταινία, ήταν γραμμένα όλα. Όταν όμως, έκανα το *Θίασο*, που η ανασφάλεια ήταν μόνο πολιτική, ξεκίνησα χωρίς σενάριο στην πραγματικότητα. Δεν υπήρχε σενάριο, υπήρχαν σημειώσεις. Τα πράγματα γεννιόντουσαν στο γύρισμα, γεννιόντουσαν στις πρόβες και άλλαζαν οι διάλογοι και οι σχέσεις. Τι μου έδωσε αυτή η ιστορία; Μια πάρα πολύ μεγάλη ικανοποίηση και χαρά ότι η στιγμή της δημιουργίας ταυτιζόταν με τη στιγμή του γυρίσματος και όχι με την προεργασία.

ΤΟ ΕΡΓΟ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΙΝΟ

Το κοινό στο Λονδίνο αποτελούνταν από νέους. Μόνο γι' αυτό μπορώ να πω, ότι ήταν πρώτη φορά που έβλεπαν ταινίες μου. Το ίδιο συνέβη και στο αφιέρωμα που είχε γίνει εδώ στο Φεστιβάλ το 2000: το κοινό αποτελούνταν από νέους ανθρώπους. Γι' αυτούς ήταν μια ανακάλυψη το έργο μου. Δεν ξέρω τις αντιδράσεις, αλλά ήταν μια ανάγκη ανακάλυψης ή γνωριμίας με κάτι. Ξέρω όμως κάτι άλλο που είναι πολύ σημαντικό: ότι τα πράγματα καταξιώνονται μέσα στο χρόνο. Ο χρόνος μιλάει γι' αυτά. Σκεφτόμουν την πορεία στο χρόνο ταινιών που προσωπικά έχω αγαπήσει και που μόνο ο χρόνος τα καταξίωσε, έργα όπως τον *Πολίτη Κέιν* μέχρι το οτιδήποτε. Αποτυχίες οικονομικές ή εμπορικές, που όμως έγραψαν την ιστορία του σινεμά. Το ερώτημα είναι –και σε αυτό μπορεί να απαντήσει κανείς όπως θέλει, όπως ο Μπουνιουέλ–: «θα ήθελα, αφού πεθάνω, να εξαφανιστούν τα πάντα από μένα, να γίνουν σκόνη» ή αυτό που ήθελε και αγωνιούσε ο Γουέλς: «Τι θα μείνει από μένα;» Είναι ένα ερώτημα που το θέτει κανείς κάποια στιγμή που έχει, ή μοιάζει να έχει ολοκληρώσει έναν κύκλο. Όπως εγώ που αυτήν τη στιγμή αισθάνομαι πιο ελεύθερος. Δεν έχω να απαντήσω σε κανέναν παρά μόνο σε φιλικές ερωτήσεις. Δεν έχω να δώσω λόγο σε κανέναν. Κάνω αυτό που ζητάει η ψυχή μου ή που έχω ανάγκη. Μιλάω όπως θα μιλούσα στον πιο αγαπημένο συνένοχο. Δεν χρειάζομαι κανένα στήριγμα και για πρώτη φορά νομίζω ότι είμαι ό,τι πιο ελεύθερο μπορεί να φανταστεί κανείς. Μπορώ να κάνω ό,τι θέλω. Ακούγεται εγωιστικό αλλά έτσι είναι.

ΚΟΙΤΑΖΟΝΤΑΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΙΣΩ

Δεν μπορώ να δω τις ταινίες μου χωρίς να δω το πίσω μέρος κάθεμιας. Το γεγονός ότι ο *Θίασος* έγινε μέσα στη δικτατορία, με όλους τους κινδύνους που μπορεί να φανταστεί κανείς, το ότι το *Βλέμμα του Οδυσσέα* έγινε σε μια σπαρασσόμενη Γιουγκοσλαβία, με κάνει να μην μπορώ να μη δω ό,τι γεννιόταν τότε και ό,τι υπήρξε από πίσω. Μπορώ να δω, όμως, και κάποια πράγματα στα οποία έχω κάνει λάθος, κάποια στα οποία δεν ήμουν αυστηρός με τον εαυτό μου και όπου, αυτό που φοβόμουν, κέρδισε μες στο χρόνο και έγινε καλύτερο από ό,τι νόμιζα. Δεν είμαι και δεν μπορεί να είμαι αθώος με αυτό που έχω κάνει. Άλλοτε λυπάμαι και άλλοτε χαίρομαι. Όμως, αυτό είναι η κατάθεσή μου. Αυτές οι ταινίες είναι μια κατάθεση ζωής. Είναι τώρα 38 χρόνια από τη στιγμή που άρχισα κι είπα το πρώτο «Μοτέρ!» στη ζωή μου. Είναι πολλά. Κοντεύουν τα 40.

ΟΙ ΤΑΙΝΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΙΡΑΝ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΜΙΚΡΕΣ, ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕΧΡΙ ΧΘΕΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Ο κινηματογράφος που έρχεται από εκείνες τις χώρες κουβαλά μερικές αλήθειες. Εμείς νομίζουμε ότι κάνοντας κινηματογράφο μέσα σε μια όχι μοντέρνα αλλά μοντερνίζουσα διάθεση ή ανακατεύοντας τα είδη, μπορούμε να παράγουμε κάτι που μπορεί να το αισθανθεί ως πρωταρχική αλήθεια και ο άλλος. Δεν είναι έτσι. Ό,τι έρχεται από εκείνες τις χώρες, έχει σχέση με τη γη και με αλήθειες που είναι αλήθειες απλών ανθρώπων. Εμείς έχουμε ξεχάσει τι σημαίνει απλότητα και θυμίζω τον Σεφέρη: «Θα ήθελα να μιλήσω απλά, να μου δοθεί αυτή η χάρη γιατί φορτώσαμε με μαλάματα το πρόσωπό μας ή το πρόσωπο της τέχνης μας έχει χαθεί». Αυτό είναι η Ευρώπη. Δεν μιλώ για την Αμερική, γιατί μου είναι άγνωστη. Από παράδοση δεν βλέπω αμερικάνικες ταινίες. Γι' αυτό λοιπόν εντυπωσιάζουν. Αυτή η αλήθεια που κουβαλάνε αυτές οι ταινίες και μια ποίηση που γεννιέται από το τίποτα σχεδόν. Από ένα άλογο που καλπάζει ή άλογα που καλπάζουν και προσπαθούν να πείσουν μια γυναίκα να μην κάνει ποδήλατο ή οτιδήποτε. Τόσο απλό όσο αυτό.

Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΝΕΑ ΜΕΣΑ

Σε επίπεδο τεχνικής, η εξέλιξη δεν είναι τόσο σημαντική ώστε να μιλήσει κανείς για αυτό που θα λέγαμε ένα προς ένα. Δηλαδή, στην ψηφιακή τεχνολογία ακόμα τα πράγματα λειτουργούν με μία απώλεια του βάθους πεδίου. Κάτι ακόμα. Υπάρχει απώλεια στις χρωματικές αποχρώσεις, δηλαδή στους ενδιάμεσους τόνους. Αυτά σε επίπεδο αισθητικο-τεχνικό. Το άλλο είναι το εξής. Εγώ δούλεψα σε αυτήν την τελευταία ταινία με μια ηλεκτρονική μουβιόλα. Επειδή όλα είναι πληροφορία πια, υπάρχει απώλεια της θηλυκότητας. Το φιλμ στην μουβιόλα την κλασική το αγγίζεις, το κόβεις, το ράβεις, είναι μια σχέση σωματική. Ας πούμε ότι είναι ερωτική, στην οποία υπάρχουν τα σώματα. Στον άλλον υπάρχουν μόνο τα πνεύματα. Θα ήθελα να σας πω ότι εγώ προτιμώ τα σώματα.

ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ ΠΛΑΝΑ ΚΑΙ ΥΛΙΚΟ

Ως ένα σημείο δεν είναι ευχάριστο να κόβει κανείς και να πετάει κομμάτια που γύρισε. Είναι αναγκαίο, δεν είναι όμως και ευχάριστο. Από την άλλη, θέλω να σου πω ότι το μοντάζ για μένα είναι μια διαδικασία σχετικά απλή. Το μοντάζ εικόνας τελειώνει μέσα σε μια εβδομάδα. Εκείνο που παίρνει πάρα πολύ χρόνο είναι το μοντάζ ήχου. Πρέπει να πω ότι βεβαίως και στενοχωρεί ο παραμερισμός κάποιων πλάνων για τα οποία έχεις κοπάσει πάρα πολύ, τα έχεις αγαπήσει ενδεχομένως την ώρα του γυρίσματος κι έχει υπάρξει πολύς κόπος και πολύ φροντίδα γι' αυτά. Στο *Θίασο* είχα μία ώρα και κάτι επιπλέον υλικό, το οποίο έφυγε. Στο *Ταξίδι στα Κύθηρα*, επιπλέον μία ώρα. Στο *Βλέμμα του Οδυσσέα*, περίπου τόσο.

Μια και λέμε για τον *Οδυσσέα*, το επιπλέον γύρισμα ήταν ένα εκπληκτικό ταξίδι στον Δούναβη με τσιγγάνους, για το οποίο λυπάσαι. Αυτό το ταξίδι ήταν και ταξίδι δικό μου, ταξίδι όλων μας και χάθηκε. Ελπίζω να τα περάσω σε μια έκδοση DVD που πρόκειται να γίνει τον επόμενο καιρό και που θα είναι μια ολόκληρη κασετίνα με τις 12 ταινίες. Σε αυτές θα υπάρχουν και στοιχεία ενδεχόμενα περισσότερα από αυτά που υπάρχουν σε άλλα DVD που παραλείπονται: παλιές συνεντεύξεις και κάποια στοιχεία από το παρελθόν έτσι που να χρονολογείται όχι μόνο η ταινία, αλλά και τα στοιχεία που την περιέβαλλαν.

Η ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΘΕΑΣΗΣ

Η γενιά μου γεννήθηκε μες στην κινηματογραφική αίθουσα όπου αυτό ήταν συμμετοχή σε μια τελετή. Και είναι πολύ σημαντικό αυτό το πράγμα. Χάνεται το μέρος της τελετής, κι εγώ αυτό που ονομάζουμε τελετή όχι μόνο στο σινεμά, αλλά σε οτιδήποτε συμβαίνει στην καθημερινότητά μας, λυπάμαι πάρα πολύ όταν χάνεται. Ίσως γι' αυτό κάνω πολλές σκηνές με χορό. Γιατί έχω την εντύπωση ότι έχει χαθεί ο χορός από τη ζωή μας. Ήταν μέρος μιας ολόκληρης τελετής. Αυτά τα πράγματα χάνονται σιγά-σιγά κι εγώ πιστεύω ότι είναι απώλεια αισθήσεων και αισθημάτων. Τα πράγματα γίνονται πιο λογικά.

ΑΝΤΡΕΪ ΤΑΡΚΟΦΣΚΙ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Σε μια τελευταία έκδοση υπάρχει μία παραβολή-αναφορά στον Αντρέι Ταρκόφσκι και μιλά για μια σχέση μας πολύ βαθιά, η οποία μπορεί να οφείλεται, κατά τον συγγραφέα, στο γεγονός ότι οι προερχόμενοι από την Ορθοδοξία, ότι η ορθοδοξία ως πολιτιστική καταβολή λειτουργεί στο έργο μας και άρα δημιουργεί αυτές τις συγγένειες. Εγώ δεν το ξέρω. Την πρώτη φορά που συνάντησα τον Ταρκόφσκι ήταν στη Ρώμη. Ομολογώ ότι είχα δει στο Νέο Δελχί το *Στάλκερ* και είχα εντυπωσιαστεί. Είναι και παραμένει μια τεράστια ταινία. Ο άνθρωπος, όμως, ήταν πάρα πολύ κλειστός. Δεν ξέρω. Είχε εδώ στο λαιμό του ένα σταυρό, αλλά μου είπε «είμαι αγνωστικιστής». Εκείνο που έβλεπα είναι η επίδραση όχι της ορθοδοξίας, αλλά πολλών πιθανών διαφορετικών καταβολών. Υπήρχαν στο πρόσωπό του ασιατικά στοιχεία, υπήρχε και το σλάβικο στην όλη του συμπεριφορά, η οποία ήταν ανθρώπου ο οποίος είναι ο εκλεκτός. Είχε την αίσθηση ενός διαλεγμένου από το Θεό. Αυτή την αίσθηση μου έδωσε εμένα. Όταν έκανα το *Τοπίο στην Ομίχλη*, σε κάποιο πλάνο υπάρχει ένα χέρι που βγαίνει από τη θάλασσα και ίπταται, φεύγει με ένα ελικόπτερο στο βάθος, και το χέρι αυτό είναι το δικό μου. Αυτός που έφτιαξε το τεράστιο χέρι των 6 μέτρων, φωτογράφησε το δικό μου. Την τελευταία στιγμή εγώ του έκοψα τα δάκτυλα και σκεφτόμουν ότι αν το είχε κάνει ο Ταρκόφσκι, το δάχτυλο θα ήταν εκεί για να δείχνει δρόμο. Εγώ, επειδή δεν ξέρω ποιο δρόμο να δείξω, έκοψα το δάχτυλο.

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΩΣ ΠΑΡΟΝ

Δεν υπάρχει παρελθόν. Όλα είναι παρόντα. Αυτός είναι και ο λόγος που η έννοια του χρόνου στις δικές μου τις ταινίες, είναι σαν να μην είναι παρελθόν. Και δεν γίνεται με cut, γίνεται στο εσωτερικό των πλάνων. Θα έλεγε κανείς ότι μπερδεύονται οι χρόνοι για ένα πολύ σοβαρό λόγο: γιατί για μένα δεν είναι παρελθόν. Όταν

ο Χάρβεϊ Καϊτέλ μιλάει στο *Βλέμμα του Οδυσσέα* στη μητέρα του, είναι παιδί και είναι άντρας, είναι παρελθόν και παρόν μαζί. Υπάρχει μια έννοια χρόνου που είναι ο εσωτερικός χρόνος. Στο *Θίασο* η δουλειά που γινόταν είναι αυτό που θα λέγαμε συμπλοκή ή διαλεκτική σχέση ανάμεσα σε δύο ιστορικούς χρόνους. Τι παράγεται από αυτό; Ένα τρίτο πράγμα που είναι ένα παραξένισμα. Μην ξεχνάτε ότι η εποχή εκείνη ήταν η εποχή Μπρεχτ. Λοιπόν, υπάρχουν πολλά διαφορετικά πράγματα και πρέπει κανείς να τα βλέπει με τον τρόπο με τον οποίο έχουν γεννηθεί. Και κάτι άλλο. Να μην ξεχνάμε, και το λέω και το πιστεύω ότι το παρελθόν ποτέ δεν είναι παρελθόν. Είναι παρόν.

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Δεν νομίζω ότι το μέλλον του ελληνικού κινηματογράφου έχει σχέση με τις νέες τεχνολογίες. Ο κινηματογράφος είτε με νέες τεχνολογίες είτε με παλιές, ή παραμένει μια ενδιαφέρουσα πρόταση ή όχι. Εγώ πιστεύω ότι η δικιά μας η γενιά ονομάστηκε, και δεν ξέρω και από ποιον, Νέος Ελληνικός Κινηματογράφος, που ήταν ένας κινηματογράφος που ήρθε ή ήθελε να έρθει σε ρήξη με ό,τι υπήρχε παλιότερα και να εισάγει νέα πράγματα, όχι μόνο σε ό,τι αφορά το περιεχόμενο, αλλά και τη γλώσσα την ίδια. Επεσε, όμως, σε μια δύσκολη εποχή. Αν αυτό που έγινε με τον Νέο Ελληνικό Κινηματογράφο γινόταν 10 χρόνια πριν ή και λίγο περισσότερο, νομίζω ότι θα είχε τελειώσει άλλη τύχη. Άργησε πολύ να φτάσει. Το ραντεβού ήταν για νωρίτερα, γιατί αμέσως μετά η τηλεόραση διέλυσε τα πάντα, όπως και η δικτατορία φυσικά. Όλα αυτά ήταν παράγοντες καθυστέρησης. Εγώ πιστεύω ότι το μέλλον του ελληνικού κινηματογράφου ανήκει πια σε μια τελείως νέα γενιά. Όλοι εμείς έχουμε πει ό,τι έχουμε πει, έχουμε δώσει ό,τι έχουμε δώσει, κάτι περισσότερο ή κάτι λιγότερο ο καθένας, δεν έχει σημασία. Μια γενιά που πρέπει να βγει μέσα από αυτό που υπάρχει και να χαράξει μια άλλη πορεία, να έρθει σε ρήξη, ενδεχομένως, με το παρελθόν. Οποιασδήποτε μορφής. Να έρθει σε ρήξη με το παρελθόν, όσον αφορά κάποια πράγματα όχι όσον αφορά την ουσία. Γιατί έλεγα πριν ότι αυτό που είναι παρελθόν, αυτό που είναι ιστορία, που είναι βιωμένα πράγματα, δεν αλλάζει ποτέ, είναι βιωμένο παρόν.

Από τη συζήτηση με το κοινό που έγινε την Παρασκευή 28 Νοεμβρίου στην αίθουσα Παύλος Ζάννας. Θα βρείτε ολόκληρη τη συζήτηση με τις ερωτήσεις στο site του Φεστιβάλ, στη διεύθυνση www.filmfestival.gr

“Ας ευχηθούμε για τον ελληνικό κινηματογράφο να βγουν νέα παιδιά που θα γράψουν τη δικιά τους ιστορία και που θα είναι αυτό που λέει ο Λαπαθιώτης: Το παλιό μας το τραγούδι που το λέγαμε μαζί, μια και η αγάπη μας εχάθη ποιος θα το λεγε να ζει.”

voiceOFF

ΟΙ ΚΑΤΟΧΟΙ ΚΑΡΤΑΣ-ΜΕΛΟΥΣ ΣΕ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

Αν θέλετε κι εσείς να αποκτήσετε την **CINEKARTAF**, συμπληρώστε το κουπόνι που θα βρείτε στη διπλανή σελίδα και ταχυδρομήστε το, μαζί με μία φωτογραφία σας, στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (Πλ. Αριστοτέλους 10, 54623 Θεσσαλονίκη). Θα παραλάβετε την Κάρτα Μέλους από τα γραφεία του Φεστιβάλ, ή ταχυδρομικά με αντικαταβολή. Μπορείτε επίσης να συμπληρώσετε την on-line αίτηση έκδοσης **CINEKARTAF** στη διεύθυνση www.filmfestival.gr/cinekartaf

Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης έστειλε ένα ερωτηματολόγιο στους κατόχους **CINEKARTAF** που διαθέτουν ηλεκτρονική διεύθυνση. Στις ερωτήσεις συμπεριλαμβάνονταν και το ποιες ήταν οι τρεις καλύτερες ταινίες που είδαν κατά τη διάρκεια του 44ου Φεστιβάλ, από τα διεθνή τμήματα και τις ελληνικές. Δημοσιεύουμε παρακάτω τις δέκα πρώτες απαντήσεις που λάβαμε, κάποιες και με τις αιτιολογήσεις τους, και περιμένουμε κι άλλες. Από το μικρό αυτό δείγμα των δέκα απαντήσεων, η ταινία *Έθνος χωρίς γυναίκες* από την Ινδία και η *Πολίτικη Κουζίνα* βλέπουμε να εμφανίζονται περισσότερες φορές. Αλλά έπεται συνέχεια...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ ΑΜΠΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

Ξένες ταινίες
Α. Η επιστροφή
Β. Κόκκινο χρυσάφι
Γ. Η μαϊμού
Δ. Οι ταινίες του Michael Snow

«*Η Επιστροφή*: η σχέση πατέρα-γιού - θέμα κατ' εξοχήν εκτεθειμένο στους κινδύνους της στερεοτυπίας - εδώ, χάρη στους σκηνοθετικούς χειρισμούς και την εμβέλεια του Ζβιαγκίντσεφ, γίνεται αφορμή για μια ταινία πρωτόγνωρα τολμηρή. Σενάριο και εικόνες συντελούν σε μια συγκλονιστική διείσδυση στον πυρήνα αυτής της σχέσης και, γενικότερα, των σχέσεων εξουσίας, με συμβολικές, πολιτικές προεκτάσεις.»

Ελληνικές ταινίες
Α. Σπριτόκουτο
Β. Πολίτικη κουζίνα

«Χωρίς να υποτιμώ τις αδιαμφισβήτητες αρετές της *Πολίτικης κουζίνας*, θεωρώ ότι το *Σπριτόκουτο* διαθέτει τα στοιχεία μιας διαφορετικής, νέας σκηνοθετικής άποψης, με πρωτόγνωρο δυναμισμό.»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΙΩΣΗΦΙΔΗΣ

Ξένες ταινίες
Α. Έθνος χωρίς γυναίκες
Β. Η Άννα και οι άλλοι
Γ. Zatoichi, ο τυφλός Σαμουράι

«Το *Έθνος χωρίς γυναίκες* παρουσίασε πολύ παραστατικά το έγκλημα που συντελείται στη σημερινή Ινδία σχετικά με τις δολοφονίες και την κακομεταχείριση των γυναικών.»

Ελληνικές ταινίες
Α. Σπριτόκουτο
Β. Οι τερπέληδες της εύφορης κοιλάδας
Γ. Τρία πουλάκια κάθονται

ΓΙΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Α. Reconstruction
Β. Last life in the universe
Γ. Snake of June

«Η ταινία *Reconstruction* ήταν ένα μαγικό παιχνίδι με την πραγματικότητα και ένας σαρκασμός της ανδρικής σκέψης δοσμένο με συναρπαστική τεχνική και αισθητική: ταινία-εμπειρία.»

ΟΛΓΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Ξένες ταινίες
Α. Last life in the universe
Β. Panje asr
Γ. Έθνος χωρίς γυναίκες

«Σημαντικά κοινωνικά θέματα, υπέροχη φωτογραφία, πολύ καλές ερμηνείες και στις τρεις.»

Ελληνικές ταινίες
Α. Να μ' αγαπάς
Β. Το Αιγαίο μέσα από τα λόγια των ποιητών

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

Ξένες ταινίες
Α. Bratan
Β. Antes que o tempo mude
Γ. Les corps impatients

«Έχει περάσει σχεδόν ένας μήνας από το φεστιβάλ και οι ξενόγλωσσες ταινίες που είδα ήταν 10-15. Αυτές τις τρεις που αναφέρω, ακόμη τις σκέφτομαι.»

Ελληνικές ταινίες
Α. Πολίτικη Κουζίνα
Β. Kalabush
Γ. Όταν χορέψουμε μαζί

ΒΑΣΙΛΗΣ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ

Ξένες ταινίες
Α. Έθνος χωρίς γυναίκες
Β. Το κοστούμι
Γ. Κοριτσάκι

Ελληνικές ταινίες
Α. Πολίτικη Κουζίνα
Β. Μια υπέροχη μέρα
Γ. Μη περνάς, ανάβει κόκκινο

ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Α. Reconstruction
Β. Ερωτική επιθυμία
Γ. In America

ΖΙΑΚΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Α. Έθνος χωρίς γυναίκες
Β. Sansa
Γ. Ανοιξη, καλοκαίρι, φθινόπωρο, χειμώνας και... άνοιξη
Δ. Milwaukee, Minnesota

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΑΚΗΣ

Ξένες ταινίες
Α. Ωραία νεκρά κορίτσια
Β. Αμίλητο νερό
Γ. Έθνος χωρίς γυναίκες

Ελληνικές ταινίες
Α. Οι τερπέληδες της εύφορης κοιλάδας
Β. Ο δρόμος προς τη δύση

ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΑΖΑΝΤΖΗΣ

Ξένες ταινίες
Α. Η επιστροφή
Β. Ερωτική επιθυμία
Γ. Reconstruction

Ελληνικές ταινίες
Α. Ένα τραγούδι δε φτάνει
Β. Όλο το βάρος του κόσμου
Γ. Πολίτικη κουζίνα

44ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΧΟΡΗΓΟΣ

Μοσχοφίλερο Μπουτάρη και Αγιωργίτικο Μπουτάρη

Για σινεφίλ και όχι μόνο.

BOUTARI
ΠΕΜΠΤΗΣ ΓΕΝΕΑΣ
www.boutari.gr

Μοσχοφίλερο Μπουτάρη 2002
Αγιωργίτικο Μπουτάρη 2001

ARROW/GRAPIS

Όσοι κάτοχοι **CINEKARTAF** δεν λάβατε το ερωτηματολόγιο, στείλτε ένα e-mail στη διεύθυνση pavidou-press@filmfestival.gr με την ένδειξη «**VOICE OFF**» στο subject του μηνυματός σας και θα το λάβετε το συντομότερο δυνατόν.

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

CINE KARTAF

Σας χαρίζουμε το σινεμά!

Γίνε μέλος
του Φεστιβάλ
και θα έχεις:

- Ελεύθερη είσοδο σε όλες τις προβολές του 6ου Διεθνούς Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ (1-7 Μαρτίου 2004)
- Έκπτωση 25% στις εκδόσεις του Φεστιβάλ
- Έκπτωση 20% στα εισιτήρια του ΟΛΥΜΠΙΟΝ
- Εβδομαδιαία ενημέρωση μέσω E-mail για το Φεστιβάλ
- Μηνιαία αποστολή μέσω ταχυδρομείου ενημερωτικού υλικού και προσκλήσεων για τα θεματικά αφιερώματα του Φεστιβάλ

Συμπληρώστε **ΤΩΡΑ** την on-line αίτηση στη διεύθυνση
www.filmfestival.gr/cinekartaf

ή ταχυδρομήστε το κουπόνι, μαζί με μία φωτογραφία σας, στα γραφεία του Φεστιβάλ και θα παραλάβετε την κάρτα ταχυδρομικά στο σπίτι σας!

CINEKARTAF: 60€, Φοιτητική: 45€

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ	ΗΜ/ΝΙΑ ΑΙΤΗΣΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ	TAX. ΚΩΔΙΚΑΣ
ΠΟΛΗ	ΤΗΛΕΦΩΝΟ
E-MAIL	ΚΙΝΗΤΟ
	ΥΠΟΓΡΑΦΗ

Για περισσότερες πληροφορίες: ΓΡΑΦΕΙΟ **CINEKARTAF** • Τηλ.: 2310 378 507, e-mail: cinekartaF@filmfestival.gr
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: ΠΛ. ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 10, 546 23 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΕΦΕΥΡΕΤΕΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

ESPACE

**NEO RENAULT ESPACE.
ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ* ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ
ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΩΝ.**

Αξεπέραστη αισθητική. Ασύγκριτη πολυτέλεια.

Νέο Renault Espace, μοναδικός συνδυασμός **πολυτέλειας, άνεσης και ασφάλειας**. Κορυφαίος σχεδιασμός, που εξασφαλίζει **άριστη** οδική συμπεριφορά και αξεπέραστη αίσθηση **ηρεμίας** για **επτά επιβάτες**. Με **νέα θέση οδήγησης** και **αναπαυτικά καθίσματα** που αγκαλιάζουν το σώμα, κάθε διαδρομή γίνεται και μια ξεχωριστή ταξιδιωτική εμπειρία.

Νέο Renault Espace.
Γιατί πάνω από όλα η οδήγηση είναι απόλαυση!

* ανώτατη διάκριση στα crash tests του Euro NCAP, με τη μεγαλύτερη βαθμολογία που δόθηκε ποτέ σε αυτοκίνητο

www.renault.gr

SENSE INTEGRATED

Η Renault συνιστά **eif**

2.0lt Turbo 165hp: Εκπομπές CO₂ (gr/km): 232 - Κατανάλωση (lt/km) Εντός πόλης: 12,9 Εκτός πόλης: 7,9 Μεικτός κύκλος: 9,7